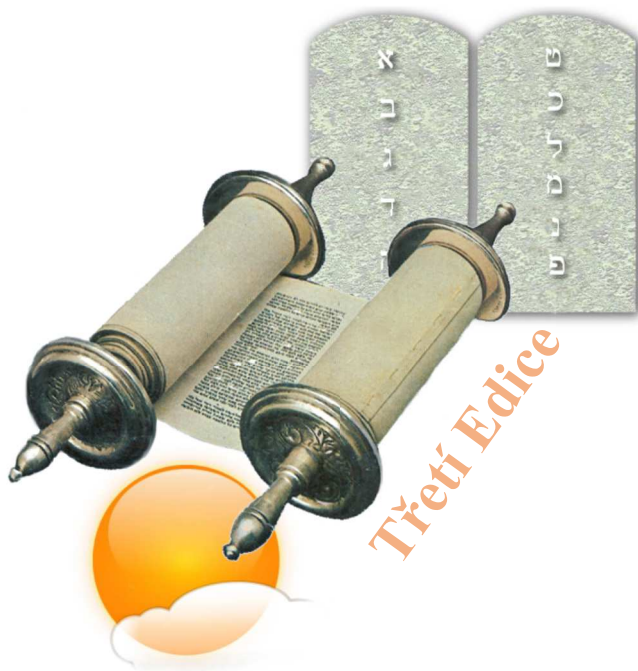

A co svátky?

**Otázky a odpovědi
týkající se příkázání,
ustanovení a stanovených časů**

**Gary Hullquist a Adrian Ebens
Březen 2016**

Shrnutí

Zachováváme sedmý den – Sobotu (Šabat). Někteří tomu říkají židovský Šabat, ale při stvoření byl dnem, který byl požehnaný a posvěcený pro všechny lidi (Gen. 2:1-3). Měli bychom jej zachovávat i my? Pokud Bůh říká, že je to Jeho Šabat a požehnal jej, pak i já chci toto požehnaní a chci být ve shodě s Ním a Jeho načasováním. Víme, že Šabat se bude zachovávat v nebi, protože Izajáš se zmiňuje o tom, že všichni lidé budou od novoluní do novoluní a od soboty do soboty chválit Hospodina (Izaj. 66:23).

První svátek byl dán Izraeli při desáté ráně a připadal na stejnou dobu, kdy došlo k vysvobození z Egypta. Pesachová oběť beránka byla ale předobrazem na Krista, Beránka Božího, té pravé oběti, a tak ustaly oběti a obětování. I nadále si připomínáme Kristovu oběť novým symbolem nezkašené hroznové šťávy a nekvašeného chleba, obojí coby symbol Jeho bezhříšného života, ovšem není tu ani zmínky o pečeném beránkovi! A zatímco se Pesach slavil pouze jednou ročně, my dle tradice slavíme Večeři Páně čtyřikrát ročně, ačkoliv obětní systém počítal minimálně s ranními a večerními oběťmi, které jsou v současné době nahrazeny ranními a večerními chválami – alespoň by měly. Musíme tyto časy zachovávat jako ranní a večerní posvátná ustanovení? Pokud je nebudeme dodržovat, míjíme tím důležité požehnaní.

Adventistické hnutí se zrodilo na 2300-té výročí svátku Dne smíření, když Artaxerxes, perský král, v sedmém roce svého vládnutí vydal svůj dekrét (najdete v Ezdrášovi 7). Určení přesného data kdy onen svátek v sedmém měsíci (pozn. překl. podle židovského počítání) nastal v roce 1844, bylo kritickým faktorem nalezeným pečlivým biblickým a historickým rozborem. Právoplatnost tohoto naplnění přinejmenším dokazuje prorocký význam svátků. Naplnění proroctví bylo základem pro Petrovo poselství o Letnicích, kdy citoval text z knihy Joel 2 „když nastal den Letnic.“ Očekáváme na poslední naplnění zkušenosti Letnic v době pozdního deště. Bude to právě na výročí Letnic? Nemůžeme to s jistotou vědět, ale může se to stát. Nechtěli bychom to propásnout.

Ze všech svátků, kromě Letnic, je jedna slavnost, které věnuji největší pozornost, a tou je Svátek stánků. Je totiž jediný, který ještě nedošel naplnění a je poslední na seznamu. Den smíření také ještě není pochopitelně naplněn. Tyto dny svátků se všechny každý rok zabývají důležitým aspektem díla spasení, jež Otec a Syn konají. Dokonce ani „dodržování“ Šabatu každý týden nás „nespasí.“

Jsou jednotlivci, kteří se nechají nachytat na maličkostech a hnidopišských detailech, nekonečných debatách o výpočtu časů, atd. Může se stát, že se dodržování Šabatu stane břemenem, pokud nebudeme opatrní. Pro mne je ale největším požehnáním společné setkání, obecenství, studium, sdílení a vzájemné povzbuzování zatímco dostáváme zvláštní dar Ducha Kristova.

Ta jarní ustanovení svátků zaměřená na Otcovu oběť, smrt a vzkříšení Jeho Syna, charakterizuje Večeře Páně v podobě nekvašeného chleba a vinného moštu, a ustanovení umývání nohou coby symbolů Jeho vítězství nad hříchem; ta podzimní ustanovení svátků zdůrazňují Kristovu očistnou přímluvu ve Svytyni svatých, zaslíbení pozdního deště, a Jeho návrat ke sklizni na této zemi ve slávě Otcově; je to opravdu příznivé uspořádání, dvakrát ročně, mezi tím šest měsíců mezera.

Zvláštní poděkování patří Davidovi Barronovi a Lindě Allevato za jejich významný podíl na aktualizaci a korekci tohoto vydání.

Je nutné v dnešní době dodržovat svátky?

Odpověď na tuto otázku je závislá na odpovědích na celou řadu otázek s tím spojených:

1. Měli bychom i dnes dodržovat ustanovení?	4
2. Co je součástí ustanovení?	11
3. Obsahují svátky i morální principy?	15
4. Musíme dodržovat ustanovení, abychom byli spaseni?	15
5. Proč dodržíme jen některá z ustanovení?	16
6. Jsou svátky součástí systému obětí?	18
7. Je Šabat sedmého dne ustanovením nebo slavností Hospodina?	18
8. Kolik existuje Šabatů?	20
9. Co je požehnání Šabatu?	21
10. Proč dodržíme jeden druh Šabatu, a ne všechny?	25
11. Způsobil Bůh zánik svátků?	31
12. Kolik existuje zákonů?	32
13. Byly některé zákony zrušeny na kříži?	36
14. Slavnosti-stínem nebo předobrazem, zaniklým s příchodem obrazu?	45
15. Měli by i dnes křesťané dodržovat svátky?	49
16. Budeme i my v nebi nebo na nové zemi slavit svátky?	53

Nyní pojďme prozkoumat odpovědi na každou z těchto jednotlivých otázek.

1. Měli bychom i dnes dodržovat ustanovení?

Prorok, kterého zmiňujeme v každém kázání o správcovství a desátcích, také napsal následující slova Jehovova:

Pamatujte na zákon Mojžíše, služebníka mého, který jsem jemu dal na Horebu pro všechny Izraelity, **příkazy i ustanovení**¹. Aj, já pošlu vám proroka Eliáše, prve nežli přijde den Hospodinův veliký a hrozný. Malachiáš 4:4, 5

Zachovávejte Šabat jako den svatý. Ještě jedna věc k zapamatování. Nebyl to Mojžíš, kdo vydal Izraeli příkaz zachovávat Šabat, byl to Pán. A tak zachováváme každý sedmý den sobotní, podle toho, jaké instrukce dal Bůh Mojžíšovi (nejen v knize Exodus 20:8-11, ale 16:26; 31:15; 35:2; Leviticus 23:3; Deuteronomium 5:14; a Ezechiel 46:1).

Nyní žijeme v době „před velkým a hrozným dnem Páně.“ Jan Křtitel byl tím „Eliášem, který měl přijít“ Mat. 11:14. Ale to ještě nebyl ten velký a hrozný den Páně. Dovolíme si nadále nezachovávat zákon Mojžíšův, příkazy a ustanovení? Vypadá to tak.

Na tomto místě najdeme slova dalšího proroka, který mluvil na toto téma:

Kristus dal Mojžíšovi náboženská pravidla, která měla být součástí každodenního života. Tato **ustanovení** byla výslovně dána, aby **střežila (chránila)** Desatero. Nejednalo se o **stínové předobrazy**, které měly vymizet s **Kristovou smrtí**. Měla být **pro člověka závazná v každém věku až po věčnost**.

(Review and Herald, May 6, 1875 par. 10, viz appendix A.)

V posledních dnech se z nebe ozve vyzvání k **zachovávání** Pánových **ustanovení a nařízení**. Svět maří **Jehovovy zákony**; ale Bůh nezůstane bez svědectví jeho věrnosti, ani bez lidí, kteří by zvěštovali jeho pravdu. (Signs of the Time, Feb 3, 1888.)

¹ Pozn. překl. Terminologie použitá v jiných překladech se liší: HEJCL příkazy, ustanovení; BKR ustanovení, soudy; B21 pravidla, ustanovení; CEP nařízení, práva; MPCZ ustanovení, práva

Pokud dokážete přijmout svědectví Ellen Whiteové, které pochází z doby před rokem 1898, pak tato tvrzení jsou celkem přesvědčivá, tvrdí, že ustanovení nepominou, ale jsou zavazující až do posledních časů, dokonce i v posledních dnech budou ustanovení a nařízení stále zákonem Jehovy. Pokud ne, dovolte jí potvrdit její dřívější tvrzení minimálně 12 let po onom pozdějším datu:

„Dnes ti Hospodin, tvůj Bůh, přikazuje, abys plnil tato **ustanovení a nařízení**. Zachovávej a plň je celým svým srdcem a celou svou duší...” Deuteronomium 26:16

Není to lidské slovo; je to **hlas Kristův**, který se ozývá z oblakového sloupu ... **Tato slova Písma představují navždy platný závazek pro všechny**, koho Bůh požehnal životem, zdravím a předností v dočasných i duchovních věcech. Toto poselství za tu dobu neztratilo na své síle. Boží tvrzení jsou **stejně zavazující nyní**, stejně tak svěží co do důležitosti, jako jsou i Boží dary čerstvé a neustávající.“ (RH, Dec 25, 1900)

„**Instrukce, které byly dány Mojžíšovi** pro starověký Izrael, se svými ostrými, přísnými obrysy, by měl **dnes Boží lid studovat a plnit je**.“ (Dopis 259, 1903). {1BC 1103.4}

„**Boží smlouva, kterou dal Bůh svému lidu na Sinaji, má být naší útočištěm a obranou...**“ jestli mě budete opravdu poslouchat a **zachovávat moji smlouvu**, budete mi zvláštním vlastnictvím mezi všemi národy, i když moje je celá země, ale vy budete mým královstvím kněží a svatým národem.“ ... **Tato smlouva má stejnou sílu dnes, jako tomu bylo tehdy, když ji Pán dal starověkému Izraeli.**“

(SW March 1, 1904). {1BC 1103.10}

„Byla by to scéna, která by se líbila Bohu i andělům, kdyby se jeho **vyznavači této generace sjednotili** a stejně jako starý Izrael **v posvátné smlouvě zachovávali a vykonávali všechna přikázání našeho Pána, podobně i Jeho ustanovení a Jeho příkazy.**“

(Southern Watchman, June 7, 1904)

Toto je závazek, který by měl učinit Boží lid v těchto posledních dnech. Jejich přijetí u Boha je závislé na věrném splňování podmínek jejich smlouvy s Ním. Bůh zahrnuje do **Své smlouvy všechny, kdo Ho budou poslouchat.**“ (RH June 23, 1904) {1BC 1103.11}

Z těchto citací můžeme vidět, že ustanovení, pravidla a nařízení jsou nikdy neskončeným závazkem a i dnes jsou důležitou součástí Jehovova zákona a Jeho pravdy.

Návrhu smlouvy Boha s Izraelem předcházelo zaslíbení, že On je bude nést a pomáhat jim. Izrael to otočil a slíbil Bohu, že všechny tyto věci bude dělat ve své vlastní síle a obrátil se ke Staré smlouvě. Nicméně, Bůh dal ve své neměnné smlouvě zaslíbení, „Požehnám ti“ a jak znovu později zopakoval, „svého Ducha dám do vašeho nitra a **způsobím, že budete žít podle mých ustanovení** a má **nařízení budete zachovávat a plnit.**“ Ezechiel 36:27

Další otázka zní, „Jsou ta každoroční shromažďování, ony „svátky Hospodinovy (slavnosti Hospodinovy)“, součástí těchto ustanovení? Následující tvrzení naznačuje, že ano.

„Když děti Izraele v jejich době potřebovaly dobrodiní takových **svatých shromáždění, o co víc je potřebujeme my v těch posledních dnech** boje a nebezpečí. A kdy lidé ze světa potřebovali světlo, jež Bůh svěřil své církvi, o co víc je potřebují dnes!“
(*Testimonies* vol. 6, pp. 39, 40)

Ježíš řekl podobenství o hostině, velké večeři, která byla nabízená mnohým, ale byla také odmítnuta kvůli mnoha zajímavým důvodům.

Lukáš 14

13 „Ale když pořádáš **hostinu**, zvi chudé, zmrzačené, chromé a slepé“

16 Ježíš mu řekl: „Jeden člověk pořádal **velikou večeři** a pozval mnohé.

17 A v **hodinu večeře** poslal svého otroka říci pozvaným: ‚Pojďte, protože vše už je připraveno.‘

18 I začali se všichni stejně vymlouvat. První mu řekl: ‚Koupil jsem **pole** a musím se na ně jít podívat. Prosím tě, přijmi mou omluvu.‘

19 A druhý řekl: ‚Koupil jsem pět párů **volů** a jdu je vyzkoušet. Prosím tě, přijmi mou omluvu.‘

20 A další řekl: ‚**Oženil** jsem se, a proto nemohu přijít.‘

Jedná se o některá z následujících možností, jako „jsem příliš zaneprázdněn v práci“, „právě jsem se oženil“, „učení sboru, do kterého chodím, mi to nedovoluje“.

Toto podobenství je zmíněno i v následujících výročí Ellen Whitové. (*Testimonies* volume 2 p. 573)

„Bůh ukázal směr Izraelcům, aby se **před Ním shromáždili ve stanovené době** na místě, které On sám měl zvolit, a **zachovávali zvláštní dny, kdy**

nebylo potřeba konat jakoukoliv nedůležitou práci, ale kdy byl čas, aby se oddali **úvahám o požehnání, které jim bylo uděleno**. V těchto **zvláštních dobách** měli přinášet dary, dobrovolné oběti a díkuvzdání Pánu tak, aby On jim žehnal. ... „Kromě těchto zvláštních slavnostních dnů radosti a pohody byl židovským národem svěcen každoročně i Hod beránka. Pán se zavázal, že budou-li věrni v zachovávání Jeho příkázání, požehná jim všem v jejich prospěch a ve všelikém díle Jeho rukou. **Bůh** v oblasti obětí a darů ani **v posledním čase nevyžaduje méně**, než toho žádal od židovského národa. {2T 573.1}

Lidé, kteří vlastní tisíce, zůstávají rok co rok doma obklopeni svými světskými starostmi a zájmy s pocitem, že si nemohou dovolit učinit malou oběť tím, že se alespoň **jednou za rok dostaví na shromáždění k uctívání Boha. Požehnal jejich koš i spíž** a obklopil je svým dobrodiním z pravé i levé ruky, a přece Mu odepřeli tyto malé dary, které od nich vyžadoval. {2T 574.2}

Pojďme se všichni, kdo můžeme, zúčastnit těchto **výročních shromáždění**. Všichni by měli pociťovat, že **Bůh si to od nich žádá**. {2T 575.2}

Výmluvy na to, že se i přes Boží pozvání ke společnému shromáždění nemůžeme dostavit v Jím stanoveném čase, byly běžné i v časech apoštola Pavla.

Židům 10

10:24 A buďme pozorní jedni k druhým, abychom se **rozněcovali v lásce a dobrých skutcích**.

10:25 **Nezanedbávejme své společné shromažďování**, jak mají někteří ve zvyku, nýbrž povzbuzujme se, a to tím více, **čím více vidíte, že se ten den přibližuje**.

Přibližně 30 let po události kříže se stalo zvykem zanedbávat čas společného shromažďování. Přitom tato setkání byla příležitostí povzbuzovat jeden druhého v lásce, dobrých skutcích a k oběti chvály!

Židům 13

13:15 Skrze něho tedy přinášejme Bohu **stále oběť chvály**, to jest ovoce rtů, vyznávajících jeho jméno.

13:16 A nezapomínejte činit dobře a sdílet se, neboť **takové oběti** se Bohu líbí.

1.Paralipomenon 23

23:30 **Ráno co ráno stáli a vzdávali díky a chválili Hospodina**, a tak i **večer**,

23:31 i při každém přinášení zápalných obětí Hospodinu, o sobotách, novoluních a svátcích podle počtu nařízeného pro ně, **ustavičně** před Hospodinem.

Ranní a večerní chvála je chvílí, kdy přicházíme před našeho Otce s chválami a díkuvzdáním „za divy, které pro lidi koná“ Žalm 107:8.

Bůh nás učí, že bychom měli přebývat v Jeho domě, abychom v sobě pěstovali vlastnosti dokonalé lásky. To se bude hodit všem obyvatelům země milujícím Boha, kterým Kristus odešel připravit místo. Tam se **budou shromažďovat ve svatyni od Šabatu do Šabatu, on novoluní do dalšího novoluní**, aby se spojili ve vznešeném nápěvu písně, **ve chvále a díkuvzdání** Jemu, který sedí na trůnu a Beránkovi na věky věků. {AG, 76}

Mojžíš byl instruován, aby svolával lid ke shromáždění v určitém čase.

Numeri 10

10:2 Udělej dvě stříbrné **trubky**. Udělej je jako tepanou práci. Budeš je mít ke **svolávání pospolitosti** a k odchodu táborů.

10:3 Když na ně zatroubí, **sejde se k tobě celá pospolitost** u vchodu do stanu setkávání.

10:10 I v **den vaší radosti, o určených svátcích** či **na počátku novoluní** trubte na trubky nad svými zápalnými oběťmi i nad svými pokojnými oběťmi. Tak se stanou vaší **připomínkou** před vaším Bohem. Já Hospodin jsem váš Bůh.

Pesach byl posvátným dnem; Letnice byly dnem radosti.

Den smíření byl posvátným dnem; Svátky stánků byly dny radosti.

Stanovené časy, začátek a konec vašeho dne, začátek vašich měsíců, začátek vašeho roku, konec vašeho roku – to byly ustanovené časy k uctívání a společenství s Bohem.

„Zanedbávej modlitbu nebo se modli jen nárazově, tu a tam, jak se ti to hodí, a svůj vztah s Bohem ztratíš“. {GW 254.4}

Ne sporadické, nahodilé chvíle, kdy se to hodí, ale pravidelná ranní a večerní chvála, každotýdenní chvála, měsíční chvála, roční chvála, modlitba, díkuvzdání a chvála, tohle bude udržovat vztah s Bohem.

Deuteronomium 28

28:1 I stane se, jestliže opravdu uposlechneš Hospodina, svého Boha, a budeš zachovávat a plnit všechny jeho příkazy, které ti dnes prikazuji, Hospodin, tvůj Bůh, tě vyvýší nad všechny národy země.

28:2 Přijdou na tebe všechna tato požehnání, dostihnou tě, jestliže uposlechneš Hospodina, svého Boha.

28:3 Požehnaný budeš ve městě, požehnaný budeš na **poli**.

28:4 Požehnaný bude **plod tvého lůna**, plod tvé země, plod tvé **zvěře**, vrh tvého dobytka i přírůstek tvého stáda.

28:5 Požehnaný bude tvůj **koš i tvá díže**.

28:11 Hospodin **ti daruje hojnost dobrého** v plodu tvého **lůna**, v plodu tvé **zvěře** i v plodu tvé země v **zemi**, o které Hospodin přísahal tvým otcům, že ti ji dá.

28:12 Hospodin **ti otevře svou hojnou pokladnici**, nebesa, aby dal tvé zemi ve svůj čas **děšť** a požehnal každé dílo tvých rukou. Budeš půjčovat mnohým národům, ale sám si nebudeš půjčovat.

Ty tři oblasti, které byly zdrojem výmluv pro ty, kdo nepřijali pozvání na hostinu - onu velkou večeri, jsou právě těmi, které Bůh požehná, pakliže přijdeme.

Zachariáš 14

14:16 I stane se, že všichni zbývající ze všech národů, jež vytáhly proti Jeruzalému, budou **rok co rok přicházet, aby se klaněli králi, Hospodinu zástupů, a slavili svátek stánků**.

14:17 I stane se, když některá z čeledí země nepřijde do Jeruzaléma klanět se králi, Hospodinu zástupů, že **nebude mít děšť**?

14:18 Jestliže egyptská čeď nevystoupí a nepůjde, nedopadne na ně ta rána (nebude děšť), kterou Hospodin postihne národy, jež **nepřijdou slavit svátek stánků**.

14:19 Toto bude trest za hřích Egypta a trest za hřích všech národů, které nepřijdou **slavit svátek stánků**.

Zatímco Svátek stánků je příležitostí se „každoročně“ shromažďovat k uctívání Pána Boha a je zaslíbením deště pro ty, kdo přijdou, přesto je tato pasáž ze Zachariáše matoucí, protože není jasné, kdy k tomu dochází. Kapitola začíná útokem na Jeruzalém, pokračuje sestoupením Krista na Olivovou horu, a pak zničení jazyků, očí a nohou hříšníků poukazuje, že by se mohlo jednat o dobu po miléniu. Ale popis trestu pro ty, kdo nepřijdou na hostinu, není v kontextu aplikovatelný na kontext post-milénia, kde budou vládnout pouze svatí ve všeobecné harmonii s Bohem a Beránkem.

Leviticus 26

26:2 **Zachovávejte mé soboty** a mějte v úctě mou svatyni. Já jsem Hospodin.

26:3 **Jestliže budete žít podle mých ustanovení, zachovávat mé příkazy** a plnit je

26:4 **dám vám deště v jejich čas**, země vydá svou úrodu a polní stromy vydají své ovoce

26:14 Jestliže mě však nebudete poslouchat a nebudete plnit všechny tyto příkazy

26:15 **jestliže zavrhnete má ustanovení** a vaše duše si **zoškliví má nařízení**, takže **nebudete plnit všechny mé příkazy a porušíte mou smlouvu**

26:16 tak já naložím s vámi takto: Ustanovím nad vámi **děs, úbytě a horečku, která hubí oči a stravuje život...**

26:34 Tehdy si **země vynahradí svůj odpočinek** po celou dobu svého zpusťování, kdy vy budete v zemi svých nepřátel. Tehdy **země odpočine a vynahradí si svůj odpočinek**

26:35 po celou dobu svého zpusťování bude odpočívát tak, jak neodpočívala o vašich sobotách, když jste v ní sídlili.

Přikázání (příkazy) a ustanovení

Všimněte si určitého (závazného) vztahu zde mezi přikázáními a ustanoveními. Přikázání byla poprvé vyčtena Pánem na hoře Sinaj a ustanovení pak byla Mojžíšovi předána k tomu, aby učil lid a dával jim pokyny. Zatímco nařízení a svědectví jsou zmiňovány i spolu s těmito dvěma dalšími, přikázání a ustanovení jsou nejčastěji uvedeny zcela odděleně.

„naslouchat jeho **příkazům** a zachovávat všechna jeho **ustanovení**“
Exodus 15:26.

„**žít podle mých ustanovení, zachovávat mé příkazy**“
Leviticus 26:3.

„zachovávej jeho **ustanovení** a jeho **příkazy**“
Deuteronomium 4:40.

„zachovával všechna jeho **ustanovení** a jeho **příkazy**“
Deuteronomium 6:2.

„zachovával Hospodinovy **příkazy** a jeho **ustanovení**“
Deuteronomium 10:13.

„plň jeho **příkazy** a **ustanovení**“ Deuteronomium 27:10.

„plnil všechny jeho **příkazy** a **ustanovení**“ Deuteronomium 28:15.

„zachovával jeho **příkazy** a **ustanovení**“ Deuteronomium 28:45.

“zachovávat jeho **příkazy** a **ustanovení**“ Deuteronomium 30:10.

„zachovávat má **ustanovení** a mé **příkazy**“ 1. Královská 3:14.

„žili podle jeho **ustanovení** a zachovávali jeho **příkazy**“ 1. Královská 8:61.

„nebudete zachovávat mé **příkazy** a má **ustanovení**“ 1. Královská 9:6.

„zachoval mé **příkazy** a má **ustanovení**“ 1. Královská 11:34.

„zachovávat má **ustanovení** a mé **příkazy**“ 1. Královská 11:38.
 “zachovávejte mé **příkazy**, má **ustanovení**” 2. Královská 17:13.
 „opustíte má **ustanovení** a mé **příkazy**“ 2. Paralipomenon 7:19.
 „ohledně Hospodinových **příkazů** a jeho **ustanovení** o Izraeli“ Ezdráš 7:11.
 “jestliže má **ustanovení** znesvěti a nebudou zachovávat mé **příkazy**“
 Žalm 89:31.
 „tvým **příkazům**, jež jsem si zamiloval, přemýšlím o tvých **ustanoveních**“
 Žalm 119:48.

Příkázání, vyrytá do kamene, byla umístěna do truhly smlouvy. Nebyla lidem běžně dostupná, dokonce ani kněžím, byl to pouze velekněz, kdo měl přístup do svatyně svatých, kde se nacházela truhla smlouvy, a i tak byla přikrytá slitovnicí. Takže příkázání byla pro lidi nespátřitelná. Avšak ustanovení a příkazy byly napsány v knize zákona, jež měla svoje místo po straně archy, a kopie byla dána kněžím k vyučování lidu, a to nejčastěji předčítáním o Svátících stánků každých sedm let. Deut. 31:10, 11.

Příkázání byla nejprve neviditelná; až poté byla dána ustanovení a ona byla viditelnou kopií nebo obrazem těchto příkázání. Ustanovení vysvětlovala a rozšiřovala příkázání.

Tento vztah mezi příkázáními a ustanoveními je zrcadlen ve vztahu mezi Otcem a Synem neboli principu Zdroj→kanál. Otec světél, který je zdrojem každého dobrého a dokonalého daru (Jakub 1:17), „neviditelný, jediný moudrý Bůh“ (1.Timoteovi 1:17), „jeho nikdo z lidí nespátřil a nemůže spátřit (1. Timoteovi 6:16), a „Syn Jeho lásky...obraz neviditelného Boha“ (Koloským 1:13, 15), „otisk Jeho podstaty“ (Židům 13).

Neviditelný zdroj

Bůh, Otec
 příkázání
 větší světlo (slunce), (Genesis 1:14)
 ukrytý v noci

Viditelný projev

Ježíš, Syn
 ustanovení
 menší světlo (měsíc)
 závislý na slunci

Tak jako mají „všichni ctít Syna, jako ctí Otce“ (Jan 5:23), stejně tak my bychom měli ctít ustanovení, a to tak - jako ctíme příkázání.

2. Co je součástí ustanovení?

...Tato **ustanovení** byla výslovně dána, **aby strážila** Desatero ... Tyto příkazy byly **prosazeny na základě pravomoci morálního zákona**, a tento **zákon vykládaly srozumitelně a s konečnou platností**.

(Review and Herald, May 6, 1875 par. 10, viz appendix A.)

Ustanovení střeží Desatero, vyjadřují principy zákona Božího království, jsou vynucovány na základě pravomoci morálního zákona, vykládají zákon srozumitelně a s konečnou platností a jednoduše stanovují požehnání vyplývající z poslušnosti. Jsou směrnicemi, které Pán dal svému lidu.

A nyní zde najdete kompletní referenci bez výpustku od Ellen Whiteové z roku 1900:

„Dnes ti Hospodin, tvůj Bůh, přikazuje, abys plnil tato **ustanovení a nařízení**. Zachovávej a plň je celým svým srdcem a celou svou duší. Dnes jsi vyhlásil o Hospodinu, že bude tvým Bohem a že budeš chodit po jeho cestách, zachovávat jeho ustanovení, příkazy a nařízení a že ho budeš poslouchat“ (Deut. 16:16-17).

Toto není hlas člověka; je to **hlas Krista** z oblakového sloupu. Pečlivě si přečtěte celou **26., 27. a 28. kapitolu knihy Deuteronomium**; protože zde najdete jasně uvedená **požehnání skrze poslušnost**. Tyto směrnice, které dal Hospodin svému lidu, vystihují **principy zákona Božího království**, jsou velmi **konkrétní**, aby je lidé ve svých myslích nezačali ignorovat nebo je něco nenechalo na pochybách. **Tato slova Písma reprezentují navždy platný závazek pro všechny**, koho Bůh požehnal životem a zdravím a ziskem dočasných i duchovních věcí. Toto poselství za tu dobu neztratilo na své síle. Boží tvrzení jsou **stejně zavazující nyní**, stejně nová co do důležitosti, tak jako jsou i Boží dary nové a neustávající.“

(Review & Herald Dec 25, 1900)

Ustanovení jsou potom podřízená Desateru, ale přijímají autoritu a moc z morálního zákona. Reprezentují, objasňují a zesilují těch deset principů. Vztah mezi ustanoveními a Božím zákonem je paralelou mezi Božím Synem a Jeho Otcem za prastarých dob – „zdroj veškerého bytí a pramen celého zákona“. (*Great Controversy* p. 479.)

Takže co najdeme v těch třech kapitolách, ke kterým Ellen Whiteová dávala výzvu k pozornému přečtení?

Deuteronomium 26 nabádá lidi, aby

1. Obětovali **prvotiny plodů země** Hospodinu, oslavovali Ho a pamatovali si, jak Bůh vyvedl Jákoba ze země Lábana do Egypta a do Kanaánu. Radujte se z každé dobré věci, kterou Vás Bůh obdařil.
2. **Desátky každého třetího roku** dali kněžím, cizincům, sirotkům a vdovám.

Deuteronomium 27 je nabádá k tomu, aby

1. Na **hoře Ébalu** postavili **kameny** nabílené vápnem a napsali na ně slova zákona.
2. **Nevytesávali sochy**
3. Neměli v neúctě své **rodiče**
(tohle vyznívá jako Desatero)
4. Neuposouvali **mezníky svého bližního**
5. Nezaváděli **slepé** z cesty
6. Nepřevraceli právo **cizince, sirotka či vdovy**
7. **Nespali se** ženou svého otce
8. **Neobcovali s** jakýmkoliv zvířetem
9. **Nespali se** svou sestrou, tetou nebo tchýní
10. **Neubili** tajně svého bližního
11. **Nebrali úplatek**, aby zabili nevinného člověka (včetně bití lidí)

Kapitola 28 vyjmenovává veškerá **požehnání** vyplývající z uposlechnutí těchto ustanovení a všechna **prokletí**, když nebudeme dbát na ustanovení.

Tato ustanovení nejsou těmi jedinými ustanoveními.

Počínaje kapitolou 12 můžeme zmínit následující seznam:

1. **Zničte všechny modly** a pohanské bohy země, do které vstupujete.
2. **Nejezte krev.**
3. **Nejezte desátek** ze své úrody doma, ale jezte jej se svou rodinou a knězem na místě, kde slouží.

Kapitola 13 pokračuje takto:

1. Ukamenujte k smrti každého proroka nebo člena rodiny, který se bude snažit přimět vás, abyste sloužili **jiným bohům**.
2. Zcela zničte kterékoliv město, které vás bude navádět, abyste sloužili **jiným bohům**.

Kapitola 14 obsahuje další ustanovení:

1. Když truchlíte, **nedělejte si** kvůli zemřelému **jizvy**, ani si **neholte hlavu**.
2. **Nejezte nic ohavného**, jako např. velbloudy, zajíce, vepře, orly, supy, jestřáby, vrány, sovy, pelikány, čápy, ani létající hmyz.

Podobně i kapitola 15:

1. **Každých 7 let** propust'te na svobodu svoje otroky a odpust'te jim všechny dluhy.
2. **Bud'te štědrí k chudým** a poskytněte jim vše, co potřebují.
3. Nepracujte se svým **prvorozeným býkem** a nestříhejte **prvorozenou** ze svých **ovcí**.

Kapitola 16 navrhuje víc:

1. Zachovávejte první měsíc a slavte svátek **Pesach (Paschu)**.
2. Po dobu **sedmi dní jezte nekvašený chléb** a sedmý den oslavujte, nedělejte žádnou práci.
3. Odpočítejte si **sedm týdnů** a přineste dar Hospodinu podle požehnání jeho darů.
4. **Radujte se** před Hospodinem spolu se svou rodinou, cizincem, knězem, sirotkem a vdovou.
5. Dodržujte **Svátek stánků** sedm dnů po sklizni úrody.
6. **Tříkrát ročně** všichni muži stanou před Hospodinem v tyto svátky:
a. Svátek nekvašených chlebů b. Svátek týdnů c. Svátek stánků
7. Soudcům není dovoleno přijmout **úplatky**.
8. Nevysazujte si žádný **strom** ani **posvátný kůl** vedle oltáře, nestavějte si posvátné **sloupy**.

Kapitola 17:

1. Neobětujte **zvířata s jakoukoliv vadou**.
2. Ukamenujte k smrti kohokoliv, kdo **uctívá jiného boha**, slunce, měsíc nebo nebeské zástupy.
3. Přijměte **výrok soudce**.
Ukamenujte každého, kdo by odmítl přijmout jeho výrok.
4. Vybírejte si **krále nad sebou** pouze zprostřed svého lidu.
5. Tento král musí **číst knihu zákona** a řídit se jím po celý svůj život.

Kapitola 18:

1. Kněží jsou podporováni **oběťmi a prvotinami plodů**.
2. Neprovádějte své **děti ohněm, neposlouchejte věštce a nevykládejte znamení**.
3. Do vaší země nemají vstup **zaklínači, čarodějnice, kouzelníci, dotazovači duchů zemřelých, věštci nebo černokněžníci**.

K těmto požadavkům bychom neměli mít téměř žádné výhrady. Kamenování lidí a obětování zvířat tvoří dvě světlé výjimky. Kristus svou smrtí na kříži ukončil nutnost obětování a obětí (Daniel 9:27). Kamenování byla součástí ustanovení, o kterých nemůžeme říct, že byla dobrá. Byla připojená k zákonu, protože byla součástí praxe, kterou si Izraelci přinesli z Egypta (Ezechiel 20:25, Exodus 8:26; Exodus 17:4), (1SP 265.2.)

Všimněte si hned v 16. kapitole četných detailů, které popisují, jak mají třikrát ročně probíhat setkání lidu k uctívání Boha a plesání před Ním. Zdá se, že svátky jsou nedílnou součástí ustanovení. Nemůžeme je však zahrnovat do zakázaného „vykládání znamení“, o němž se zmiňuje kapitola 18.

3. Obsahují svátky i morální principy?

„Znovu se lidu připomíná **svatá závaznost** soboty. **Ustanovují se výroční svátky**, v nichž se všichni muži izraelští shromáždí před Hospodinem, aby mu přinesli své děkovné oběti a první plody své úrody. Byl podán smysl všech těchto opatření: **nebyla pouhým svévolným vrchnostenským rozhodnutím**, nýbrž byla vydána pro dobro Izraele. Hospodin řekl: „Budete mi **svatým** lidem“ (2. Mojžíšova 22,30) – lid uznáný svatým Bohem“.
(*Patriarchové a proroci* str. 311)

Šabat je morální zákon. Každoroční svátky byly ustanoveny proto, aby připomínaly lidu posvátnou povinnost dodržovat Šabat. Každoroční svátky jsou jakousi připomínkou tohoto morálního principu v Šabatu. Byly ustanovené, aby daly prostor k vyjádření vděčnosti a díkuvzdání za Boží dobrotu. Jsou to morální principy. Tyto roční oslavy nebyly nějakou ukázkou svévolné suverenity, neboli že Bůh se nerozhodl nutit je tohle dělat, nýbrž On si to jednoduše přál. Svátky měly být pro jejich **dobro**. A dobro je morální princip.

Svolání celého Izraele ke společné oslavě vytvořilo mnohem větší příležitost pro společenství a uctívání. Tohle činí ty roční Šabaty jakýmsi rozšířením a zvětšením principů každotýdenního Šabatu. Tvzení, že výroční Šabat byl pouze ceremoniální, vrhá stín na ten týdenní Šabat a snižuje jeho význam. Nicméně aby roční oslavy byly připomínkou posvátné povinnosti Šabatu, ony musely obsahovat určité rozšíření onoho samotného morálního principu, jinak by nebyly připomínkou Šabatu v duchu a v pravdě.

4. Musíme dodržovat ustanovení, abychom mohli být spasení?

Posuňme tuto otázku dál.

Musíme dodržovat Desatero, abychom mohli být spasení?

Řím. 3:20 „Protože ze skutků Zákona nebude před ním ospravedlněn žádný člověk, neboť skrze Zákon je poznání hříchu.“

Dodržování Desatera coby *prostředku* k získání spasení nikdy člověku ospravedlnění nepřinese. Spasení je možné získat pouze skrze Kristovu oběť. Ovšem jakmile toto spasení skrze víru v Ježíše získáme, Bůh dodrží svůj slib, totiž že napíše Svůj zákon do našich srdcí.

Židům 8:10

„Toto je smlouva, kterou uzavřu s domem Izraele po oněch dnech, praví Pán: Dám jim své zákony do mysli a napíši jim je na srdce; a budu jim Bohem a oni mi budou lidem.“

Tato skutečnost je stejná jak pro ustanovení, tak i pro Desatero. Ani jedno však není *prostředkem* ke spasení, přitom obojí bude zjeveno v životech spasených, protože *pravidla* zákona budou napsána v jejich srdcích. Tento princip vidíme jasně v následujícím tvrzení.

Pán poslal ve svém velkém milosrdenství to nejcennější poselství svému lidu skrze staršího Waggonera a Jonese. Toto poselství mělo co nejdůrazněji hlásati světu vyvýšeného Spasitele, onu oběť za hříchy celého světa. Ono vysvětlovalo ospravedlnění skrze víru v Jistotě; ono vybízelo lid, aby přijal Kristovu spravedlnost, která se projeví v poslušnosti všem přikázáním Božím.

(*Testimonies to Ministers* p. 92)

Ospravedlnění z víry vede k poslušnosti všech Božích přikázání a Jeho přikázání nejsou těžká.

1. Jan 5:3: „To je totiž láska k Bohu, že zachováváme jeho přikázání. A jeho přikázání nejsou těžká.“

5. Proč dodržujeme jen některá z ustanovení?

Tato ustanovení jsou kombinace některých dosti rozumných a také určitých naprosto nepraktických pravidel. Ale pokud je odvádění desátků a rozlišování čistého a nečistého pokrmu akceptováno, co potom uděláme s pravidly ohledně krále, zvířat s vadou, a co s prvorozeným ve stádu?

Někteří namítají, že si nemůžeme prostě vybrat, která ustanovení bychom měli dodržovat – jsou to buď všechna, nebo žádná. Ovšem existuje minimálně jeden hlavní princip, kterého se můžeme držet: to, co se týká systému zvířecích obětí, už není aplikovatelné. Oběti masa a nápojů, oběti za hřích, oběti za vinu, oběť díkuvzdání, očišťovací obřad obětující rudou krávu, obřad očišťování z malomocenství – cokoliv, co se týkalo oběti krvavé nebo ohnivé – to vše je možno zrušit (Daniel 9:27). Jedinou obětí, kterou dnes máme přinášet, je živá oběť nás samotných a oběť chvály. Římanům 12:2; Jeremiáš 33:11; Židům 13:15.

Jedno z přikázání Desatera týkající se soboty nám nařizuje, abychom dovolili našim služebníkům a dobytku odpočívat. To však neznamená, že každý, kdo dodržuje Šabat, by měl vlastnit služebníky nebo dobytek. Je to tam zahrnuto kvůli aplikaci v určitém kontextu. Stejně platí pro všechna ustanovení. Ta, která zakazují vařit kůzle v mléce jeho matky, nebo zákaz dělat si tetování (značky na vousech) kvůli mrtvému, v dnešní společnosti nemají opodstatnění. Klíčem je rozpoznat princip a aplikovat jej.

Epištola Židům činí biblickou narážku na oběť chval ve spojitosti s každodenním, týdenním, měsíčním a ročním ustanovením časů, o němž se zmiňuje 1. Paralipomenon.

„Skrze něho tedy přinášejme Bohu **stále oběť chvály**, to jest ovoce rtů, **vyznávajících** jeho jméno.“

Židům 13:15

„**Ráno** co ráno stáli a **vzdávali díky** a **chválili** Hospodina, a tak i **večer**, i při každém přinášení zápalných **obětí** Hospodinu, o **sobotách**, **novoluních** a **svátcích** podle počtu **nařízeného** pro ně, **ustavičně** před Hospodinem“.

1. Paralipomenon 23: 30, 31

Obětování zápalné oběti nevinných zvířat zaniklo smrtí Beránka Božího. Nicméně, v čem pokračujeme, jsou oběti chval. Před i po události kříže je to oběť, která pokračuje „nepřetržitě“.

Existuje také problém aplikovatelnosti určitých příkazů (pravidel, nařízení) v dnešní době. My dnes nekamenujeme lidi, kteří by v sobotu sbírali klacky, ani ty, kdo uctívají jiné bohy, nebo ty, co smilní; jelikož my nežijeme podle izraelského národa. Praxe kamenování byla připojena kvůli tvrdosti jejich srdcí; to odráželo jejich vlastní způsob myšlení. Izrael si tuto praxi kamenování přinesl z Egypta.

„To by nebylo vhodné,“ odpověděl Mojžíš. "Oběti Hospodinu, našemu Bohu, se Egyptanům hnusí. Copak by nás neukamenovali, kdybychom jim před očima obětovali, co mají za ohavnost?"
Exodus 8:26

„Mojžíš úpěnlivě volal k Hospodinu slovy: Co budu dělat s tímto lidem? Ještě málo a budou mne kamenovat!“
Exodus 17:4

„Řekni jim: Jakože jsem živ, je Hospodinův výrok, naložím s vámi tak, jak jste mě prosili.“
Numeri 14:28

„Neboť jakým soudem soudíte, takovým budete souzeni, a jakou měrou měříte, takovou vám bude naměřeno.“
Matouš 7:2

V dnešní době jsme podřízeni zákonům země, ve které žijeme (Římanům 13:1, 2).

6. Jsou svátky součástí obětního systému?

Obětní systém zahrnoval veškeré detailní předpisy, které druhy zvířat měly být obětovány v rámci té které oběti. Roční beránek jako oběť za hřích; býk jako oběť za vinu, pár hrdliček, pokud byl někdo chudý, apod. Existovaly zvláštní postupy, jak se má provádět příprava obětování, jak ji upravit na oltáři, co udělat s krví a s popelem, co se může jíst a zda měly být připojeny i oběti pokrmů a nápojů, apod. A téměř vše probíhalo obětováním – vše.

Svátky, všechny Hospodinovy slavnosti, obsahovaly určité oběti s nimi spojené. Z knihy Numeri, 28. kapitoly, se dozvídáme následující:

Šabat: 2 beránci + oběť z pokrmu a nápoje
plus ranní a večerní obětování

Pesach: 2 býčci, 1 beránek, 7 jehňat, 1 kůzle, a beránek k Hodu beránka

Nekvašené chleby: 2 býčci, 1 beránek, 7 jehňat, 1 kůzle,
plus ranní obětování po 7 dnů

Letnice: 2 býčci, 1 beránek, 7 jehňat, 1 kůzle, plus ranní obětování

Troubení: 1 býček, 1 beránek, 7 jehňat, 1 kůzle, plus ranní a měsíční obětování

Smíření: 1 býček, 1 beránek, 7 jehňat, 1 kůzle, plus 2 kůzlata

Stánky: 13 býčků, 2 beránci, 14 jehňat, 1 kůzle,
plus ranní obětování po 7 dnů
každý druhý den o jednoho býčka méně

Všechny tyto svátky zahrnovaly zápalné oběti, dokonce i ten týdenní sedmý den Šabat.

7. Je sedmý den Šabat ustanovením nebo slavností Hospodinovou?

Úplně první svátek, o kterém se zmiňuje jak Leviticus 23, tak i Numeri 28, je svátek týdenního Šabatu.

"Mluv k synům Izraele: Toto jsou **Hospodinovy slavnosti**, jež budete vyhlašovat jako svatá shromáždění; jsou to **mé slavnosti**: Šest dní se bude pracovat, ale **sedmého dne je sobota, den odpočinku**, svatá shromáždění: **nedělejte žádnou práci**. Ve všech vašich příbytcích **bude sobota náležet Hospodinu**. Toto jsou **Hospodinovy slavnosti**, svatá shromáždění, jež budete vyhlašovat v jejich určený čas“.

Leviticus 23:2-4

"V sobotní den obětuj **dva roční beránky** bez vady. Jako moučnou oběť k nim přidej dvě desetiny éfy jemné mouky zadělané olejem s **příslušnou úlitbou**. To je sobotní **zápalná oběť** - tu přinášejte **kromě stále zápalné oběti** a úlitby každou sobotu."

Numeri 28:9,10

Každou sobotu se konaly čtyři zvířecí oběti a dvě dodatečná obětování. Nicméně, navzdory tomu, že ty oběti byly ukončeny na kříži, Šabatu se to netýkalo, protože se jednalo o připomenutí a předobraz. Sám Šabat stvoření je základem celého systému jako takového, jakýsi systém kaskádních Šabatů, jejichž základem a zdrojem jsou právě týdenní Šabaty - sedmý den. Sedmý týden, sedmý měsíc, Šabaty sedmého roku pocházejí a mají základ v Šabatu - sedmém dni. Je to jakási fontána (zdroj) požehnání, která přináší období duchovního občerstvení.

Časový rámec	Událost	Šestky, Sedmičky a ostatní	Odkazy
7. hodina	Denní oběti	6 hodin mezi ranním a večerním obětováním; 6 hodin, které Kristus protrpěl v bolestech na kříži předtím, než umřel.	Marek 15:25; 15:34; Skutky 3:1; Žalm 141:2; Num 28:8
7. den	Šabat	6 dnů práce a po nich odpočinek	Ex 20:8-10
7 dní	Nekvašené chleby	7 dnů nekvašených chlebů	Lev 23:6
7 týdnů + 1	Letnice	Odpočítej 7 týdnů do Letnic, poté odpočiň;	Lev 23:15
7. měsíc x 7 měsíců	Troubení, Smíření, Stánky (7+1 den)	Odpočítej 6 měsíců, poté 3 svátky (slavnosti) během 7. měsíce.	Lev 23:24-39; Izaj 66:23, 2. Královská 4:23; Eze 46:1
7. rok	Odpočinutí země	Odpočítej 6 let, poté 7. rok odpočinutí	Lev 25:3
7x7 let + 1	Milostivé léto	7x7 let do milostivého léta, poté odpočinutí	Lev 25:8-10
7x1000 let	Milénium	Odpočítej 6x1000 let, poté odpočinutí	Zjevení 20:6

8. Kolik existuje Šabatů?

Na konci 6-ti denního pracovního týdne přichází sedmý den - sobota Hospodinova.

15. den prvního měsíce je první výroční Šabat během Svátku nekvašených chlebů.

Po sedmi dnech nastupuje druhý výroční Šabat během Svátku nekvašených chlebů.

Na konci sedmi týdnů se každý rok slaví výroční Šabat během Svátku Letnic. Prvního dne sedmého měsíce je Svátek troubení neboli opět výroční Šabat.

Desátý den tohoto 7. měsíce je výroční Šabat neboli Svátek Dne smíření.

15. dne tohoto 7. měsíce je každoroční první Šabat Svátku stánků.

Po uplynutí osmi dnů nastupuje každoroční druhý Šabat Svátku stánků.

Země odpočívá odpočinkem Šabatu na konci šesti pěstitelských sezón.

Po sedmi Šabatech země má půda další odpočinek, tzv. milostivé léto (jubileum).

Tohle se děje v 50. roce, přičemž tak dochází ke dvěma po sobě jdoucím Šabatům země.

Na konci 6000 let hříchu bude země držet tzv. sedmé milénium, neboli 1000 let Šabatního odpočinku pro celý svět.

To je ale velké množství Šabatů!

Každých sedm let a každý 50. rok země dodržovala šabat, v němž nedocházelo k žádnému pěstování, farmáři si vzali dovolenou a půda odpočívala. Toto byla ona oběť, nikoli zvířecí oběť – živý dobytek, ale oběť práce, kdy bylo nutné cele důvěřovat v zaslíbené Jehovovo požehnání, že v 6. roce způsobí zázrak, stejně tak jako se na poušti každý 6. den objevila dvojité porce many. A toho 6. roku sedmého šabatu půdy muselo dojít k trojnásobnému požehnání, aby se mohli uživit nejen během sedmého roku (tzn. ve 49. roce), ale také po celý 50. rok milostivého léta!

Máme každých sedm let a také v době milostivého léta nechat zemi odpočívat? Novodobí bio zemědělci si uvědomují, že je moudré půdu nechat odpočívat, střídat pěstování plodin a nechat zeminu a její křehký ekosystém oživit.

9. Co je požehnání Šabatu?

„Sedmého dne Bůh dokončil své dílo, které konal, a sedmého dne přestal s veškerým svým dílem, které konal. Bůh sedmý den **požehnal a posvětil** ho, protože v něm přestal s veškerým svým dílem, které Bůh stvořil a učinil.“

Genesis 2:2,3

„protože šest dní Hospodin dělal nebesa a zemi, moře a všechno, co je v nich, a sedmý den odpočinul. Proto Hospodin **požehnal** sobotní den a **posvětil** ho.“
Exodus 20:11

Šabat sedmého dne byl Bohem požehnán a posvěcen. Nicméně, toto požehnání Šabatu má dosah i na všechny další principy Šabatu – sedmý týden, sedmý měsíc, sedmý rok, milostivé léto (sedm x sedm). Proto je nám řečeno, abychom se učili počtům spojeným se sedmičkou.

Kvůli zvláštním počtům, jež Bůh udělil na sedmý den, **On od svého lidu vyžadoval počítání po sedmičkách**, aby se nestalo, že zapomenou na svého Stvořitele, který stvořil nebesa i zemi v šesti dnech a sedmého dne odpočinul. (3SG 53.1)

Všimněte si také následujícího odkazu týkajícího se *každého* sobotního ustanovení, ne pouze *jednoho* sobotního uspořádání:

Každá ustanovení soboty nesou jména svého původce a jsou nesmazatelným znamením, které ukazuje na autoritu každého. Je naší úlohou vést lidi k tomu, aby to pochopili. (6T 352)

“Sedmého roku bude mít země sobotu odpočinití, odpočinek pro Hospodina. Nebudeš osévat své pole ani prořezávat svou vinici.”
Leviticus 25:4

“Přikáží svému **požehnání** pro vás v šestém roce, takže vydá úrodu na tři roky.“
Leviticus 25:21

Podobně jako tomu bylo v případě požehnání manou šestého dne, o němž čteme v knize Exodus 16, tak i v šestém roce před 49. rokem se lidu dostalo trojitého požehnání, dost na to, aby zajistilo lid na tři roky dopředu (Šabat půdy 7. roku a Šabat půdy v 8. jubilejním roce resp. milostivém létě), dokud nebylo možné znovu sklízet úrodu.

Toto požehnání bylo poskytnuto také těm, kdo se třikrát ročně scházeli k ustanoveného svatému shromáždění.

„Svátek stánků slav po sedm dní...Po sedm dní slav svátek Hospodinu, svému Bohu, na místě, které Hospodin vyvolí, **protože** Hospodin, tvůj Bůh, ti

požehná ve vši tvé úrodě a při všem díle tvých rukou. Jen buď radostný. Třikrát za rok ať se každý, kdo je u tebe mužského pohlaví, ukáže před Hospodinem, tvým Bohem, na místě, které vyvolí -- při svátku nekvašených chlebů, při svátku týdnů a při Svátku stánků. Ať se neukáže před Hospodinem s prázdnou. 17Ale každý se svým darem, podle **požehnání** Hospodina, tvého Boha, které ti dal.”

Deuteronomium 16:13-17

Nejen sedmý den a sedmý rok, ale i sedmý měsíc byl oddělen jako zvláštní čas pro odpočinek. Leviticus 23:24 v překladu Septuaginty představuje tento sedmý měsíc zajímavým slovním spojením:

λάλησον τοῖς υἱοῖς Ἰσραηλ λέγων τοῦ μηνὸς τοῦ ἑβδόμου μῆ
Promluv k synům Izraele řkouce v měsíci sedmém prvního

τοῦ μηνὸς ἔσται ὑμῖν **ἀνάπαυσις** μνημόσυνον σαλπίγγων κλητῆ
toho měsíce to je váš **vyšší-odpočinek** památka troubení shromáždění

ἁγία ἔσται ὑμῖν
svaté to-je tvoje

První den sedmého měsíce je Slavnost troubení, jediný svátek novoluní, jehož součástí je i sobotní odpočinek, v řečtině se to označuje jako *anapausis*.

ana- předpona poukazující na zvýšení, zvyšování, zbudování.

-pausis tzn. přestávka, odpočinek. Dohromady “vyšší Šabat (odpočinek).”

O deset dnů později následuje svátek Den smíření.

Všimněte si, jak se slovo *anapausis* znovu objevuje v knize Leviticus 16:31

σάββατα σαββάτων **ἀνάπαυσις** αὕτη ἔσται ὑμῖν καὶ ταπεινώσετε
Sobota sobot **vyšší-odpočinek** to je váš a vy sužujte

τὰς ψυχὰς ὑμῶν νόμιμον αἰώνιον
duše vaše zákon navždy.

Den smíření je jediným každoročním svatým shromážděním, které je šabat Šabatů. Stejně jako každý týden, i tuto sobotu není dovolenou dělat jakoukoliv práci. Proto se tomu říká šabat Šabatů (sobota sobot). V Písmu je to jediné

místo, kde se o této sobotě výslovně píše v souvislosti s tím, v který čas má začít a kdy má končit.

σάββατα σαββάτων ἔσται ὑμῖν καὶ ταπεινώσετε τὰς ψυχὰς ὑμῶν ἀπὸ
Sobota sobot to je váš a vy sužujte duše vaše

ἐνάτης τοῦ μηνὸς ἀπὸ ἑσπέρας ἕως ἑσπέρας σαββατιεῖτε τὰ σάββατα
desátého téhož měsíce od večera do večera vy- sobota Sobot

Tento den byl pro starověký Izrael jedním z nejposvátnějších dnů celého roku. Od západu do západu slunce měli lidé „sužovat“ své duše. V případě selhání hrozilo trvalé odloučení. Pro duchovní Izrael dnes je ten předobrazný „den“ v podobě období pečlivých příprav a očišťování duše, protože na konci tohoto období náš Velekněz opustí Svatyni svatých, aby vyslovil vážné prohlášení, „kdo je svatý, ať se ještě posvěťí ... kdo je špinavý, ať se ještě ušpiní“ Zjevení 22:11

O pět dnů později začíná sedmidenní Svátek stánků. První a poslední dny jsou Šabaty pro *anapausis*, zvýšený odpočinek podle verše z knihy Leviticus 23:39

καὶ ἐν τῇ πεντεκαιδεκάτῃ ἡμέρᾳ τοῦ μηνὸς τοῦ ἑβδόμου τούτου
a v patnáctém dnu toho měsíce sedmého když

ὅταν συντελέσητε τὰ γενήματα τῆς γῆς ἑορτάσετε τῷ κυρίῳ
seberete ovoce země budete dodržovat pánu

ἑπτὰ ἡμέρας τῇ ἡμέρᾳ τῇ πρώτῃ **ἀνάπαυσις** καὶ τῇ ἡμέρᾳ τῇ
sedm dnů dne prvního **vyšší odpočinek** a dne

ὀγδόῃ **ἀνάπαυσις**
osmého **vyšší odpočinek**

Zintenzivnění odpočinku se objevuje v sedmém měsíci u čtyř ze sedmi každoročních sabatů, které v té době nastávají.

Osmý den Stánků, nazvaný Velký den (modré G), nacházející se po podzimní sedmidenní slavnosti, zrcadlí svátek Pesach (černé P), který se zase nachází před sedmidenním Svátkem nekvašených chlebů na jaře.

Septuaginta LXX, řecký překlad Starého zákona, používá slovo *anapausis* pouze v souvislosti s třemi podzimními slavnostmi. Když se Ježíš v poslední den Svátku stánků, ve Velký den, postavil a řekl „Žízni-li kdo, ať přijde ke mně a pije!“, opakoval pozvání, které dal v Matoušovi 11:28, „Pojďte ke mně všichni, kteří těžce pracujete a jste přetíženi, a já budu ἀναπαύσω“, já vám dám *anapausis*, já navýším váš *odpočinek*.

Tento navýšený odpočinek získaný skrze setkání o Šabatech (sobotách), činí rozdíl mezi moudrými a hloupými pannami. Ty moudré měly olej navíc ve svých nádobkách. Stály na Měsíci a byly oblečené do Slunce. Věděly, že Hospodin učinil měsíc k určování času. Žalm 104:19.

Je velmi významné, že panny slyší půlnoční volání a probudí se. V historii adventismu se setkáváme s poselstvím Samuela Snowa z července 1844 pod názvem Půlnoční volání. Toto poselství vypovídalo o načasování Dne smíření dle biblického kalendáře. Ellen Whiteové posel sdělil, že toto poselství bude osvětlovat celou cestu až do Božího města.

Zatímco jsem se u rodinného oltáře modlila, sestoupil na mne Duch svatý a zdálo se mi, že stoupám výš a výš, daleko nad tento temný svět. Ohlédla jsem se, abych se podívala na adventní lid ve světě, ale nemohla jsem jej najít, když tu mi řekl hlas: "Podívej se ještě jednou, ale dívej se o něco výš!" Nyní jsem pozvedla oči a uviděla jsem přímou, úzkou stezku, která vedla vysoko nad světem. Na ní putovali adventisté do svatého města, které leželo na druhém konci této stezky. **Za nimi, na začátku této stezky, zářilo jasné světlo, což bylo půlnoční volání, jak mi řekl anděl.** Ono zářilo podél cesty a bylo světlem jejich nohám, aby neklopýtali. Když měli své oči upřeny na

Pána Ježíše, který byl přímo před nimi a vedl je do města, tehdy byli bezpečni. (EW 14.)

Anapausis neboli požehnaný odpočinek Kristův, který přichází skrze Šabat, začal v myslích Božího lidu svítat skrze poselství A. T. Jonese v únoru 1893, což bylo přesně 49 let po roku 1844.

Nyní ještě jedno: Kdo byl opravdovým přítomným činitelem v díle stvoření? (Shromáždění: „Kristus.“) Kdo odpočíval? (Shromáždění: „Kristus.“) Kdo žehnal? (Shromáždění: „Kristus.“) Čí přítomnost posvěcovala? (Shromáždění: „Kristova.“) Kdo je přítomen ve dni? (Shromáždění: „Kristus.“) Pak tedy člověk, jehož přítomnost Ježíše Krista neposvěcuje, nečiní svatým a nežehná, a kterému nepřináší pokoj, nuže, nemůže dodržovat Šabat. Nevidíte, že Šabat může být dodržován pouze tehdy, když je v člověku Kristus; protože Šabat přináší a obsahuje v sobě Kristovu přítomnost. (A. T. Jones, GCB Sermon 20, 1893.)

Kristus je Pánem nad sobotou a je to Jeho Duch, který přichází do srdcí těch, kdo na Něj čekají v každé sedmičce. Každá sedmička je přípravou pro tu finální sedmičku, kdy začne milénium odpočinku. Když se uchopíme každé té sedmičky, dostaneme víc oleje do našich lamp, abychom byli připraveni na půlnoční volání a šli mu vstříc se s Ním setkat. Ti, kdo jsou ve střehu a čekají na každou sedmičku, budou těmi, kdo budou připraveni na konečnou krizi. Budou přichystáni na to poslední jubileum (milostivé léto).

A když byla pronášena neskonalá požehnaní nad těmi, kteří Boha ctili svěcením soboty, povstalo hlasité radostné pokřikování, protože zvítězili nad šelmou a jejím obrazem. **Potom nastalo milostivé léto**, kdy měla země odpočívat. (EW 34,35)

Boží lid bude dodržovat jubilejní sedmičku (sedmičku milostivého léta) ve chvíli druhého Kristova příchodu. Nenaznačuje to, že tato Šabatní sedmička bude stále aplikovatelná v těchto posledních dnech?

10. Proč dodržujeme jeden druh Šabatů, a ne všechny?

Ve Starém zákoně bylo nařízeno každý týden světit šabat neboli sobotu; v Novém zákoně to samo o sobě přikázáno nebylo, ale Ježíšův příklad a svědectví učedníků naznačují, že to bylo i nadále považováno za důležité a platné.

Starý zákon přikazoval každoročně dodržovat Šabaty; nic z toho se neobjevuje v Novém zákoně, nicméně Ježíšův příklad a apoštolové dosvědčují, že je to i nadále důležité a platné.

Princip dědičnosti je tohle. Tak jako Kristus obdržel dědictví autority Svého Otce, stejně tak ty výroční (každoroční) soboty dědí realitu týdenního Šabatu. Existují lidé, kteří popírají dědictví Božího Syna; jiní popírají dědictví každoročních sobot. Obě skupiny však přicházejí o velké požehnání.

Tolik lidí se snaží najít důkaz božství a autority Kristovy nezávisle na Jeho Otci, a stejně tak se někteří snaží dokázat nebo vyvrátit význam každoročního Šabatu nezávisle na týdenních Šabatech. Když si podržíme klíč dědictví v Kristově Synovství, pak můžeme „odemknout“ požehnané dědictví každoročního Šabatu založeném na týdenních Šabatech.

Sedmý den - Sobota je nejen upomínající, ale je i předznamenávající. Každých sedm dnů uctíváme Stvořitele za Jeho velkou tvořivou moc, a tento týdenní Šabat má svoje předobrazy v sedmém týdnu, sedmém měsíci, sedmém roce, šabatu země a sedmém miléniu.

Podobně jsou i výroční (každoroční) soboty upomínající i předznamenávající. Ačkoliv jejich součástí byly oběti s nimi spojené, v tom okamžiku když kříž ukončil obětní systém, samotná platnost těchto šabatů neskončila poněvadž jsou jak připomínkami, tak naplněními.

Připomínky (památníky)

Svátky původně připomínaly události, které prožil starobylý Izrael. Takže,

- **Pesach** připomínal poslední noc v Egyptě a vysvobození od faraona.
- **Nekvašené chleby** připomínaly jednoduché jídlo, které jedli, když odcházeli z Egypta.
- **Letnice** připomínaly sestoupení Boha a Jeho Syna na horu Sinaj

Podzimní slavnosti nebývají až tolik spojovány s jistou známou událostí onoho roku Exodu. Probíhal první Den smíření už tento podzim? Troubilo se

na trubky už deset dnů předtím? Nejdřív musela být na poušti postavena svatyně. Mohlo se to stihnout včas? Mojžíš byl na hoře 80 dnů a mezi Letnicemi a Dnem smíření je jen 130 dnů (plus mínus). Mojžíš by určitě musel nad prací dohlížet. Neexistuje detailní načasování, kdy se to v tom roce konalo. Musíme také vzít v potaz odpadlictví spojené se zlatým teletem a odstranění svatostánku z Izraele, což zabránilo jejich dalšímu postupu. Mělo to nějaký vliv na uctívání Jehovy?

Svátek stánků lidem připomínal oněch 40 let života ve stanech na poušti. To započalo ihned po vyjití z Egypta, nebo nejpozději, když dorazili do Elimu, jejich prvního rozsáhlého tábořiště. Později byl svátek propojen s podzimním sběrem obilí, ale tohle nezačalo, dokud neobydli Kanaán. A jarní mávání snopy rovněž vyžadovalo ustanovení sklizně ječmene – něco, co nenastalo během doby, co byli na poušti.

Ta podzimní naplnění zkrátka nemají žádné vhodné události, se kterými mohou být spojené památné události.

Naplnění

Svátky nebyly jen upomínající, ale také předznamenávající. Kromě toho, že upamatovávaly na historické události, byly také předeherou budoucích naplnění. Ty jarní slavnosti předpovídaly smrt, pohřbení, vzkříšení a uvedení do funkce přicházejícího Mesiáše coby Velekněze v nebeské svatyni svatých. Ty podzimní slavnosti byly v očekávání jeho konečného díla ve Svatyni svatých a jeho příchodu na zem ke sklizni.

Pesach (Pascha)

„Pesach byl **upomínající a předznamenávající**, neměl pouze ukazovat minulost a vysvobození z Egypta, ale také budoucí větší vysvobození, které měl Kristus uskutečnit vysvobozením lidu z otroctví hříchu.“ (*Patriarchs and Prophets* p. 277.1)

Když se v Ježíšově smrti předobraz Pesachu setkal s naplněním, Beránkem Božím, nebylo už dál potřeba obětovat zvířata. On “uprostřed onoho sedmiletí” způsobil “ukončení obětního hodu a přídatné oběti” Dan 9:27. Kristovou obětí by se opovrhlo, kdyby se v obětování zvířat pokračovalo.

“Pokračování v těchto **obřadech** by **Jehovu uráželo. Jelení těla a pití krve Kristovy, nejen** v době posvátné služby, ale skrze každodenní přijímání chleba života k nasycení hladu duše, to je **přijímání Jeho Slova a vykonávání Jeho vůle.**“ (*Review & Herald* June 14, 1898)

Další obětování beránků by bylo do oči bijícím pohrdáním Kristovy oběti. Obětní obřady měly být ukončeny Ježíšovou smrtí. Ovšem upomínání se na Jeho oběť zůstává součástí obřadu Večeře Páně, křtu a nařízení mytí nohou. Služba pomazání má svůj rituál a obřad, a pokud je vykonáván bez ohledu na jeho pravý význam, může být nesmyslný a prázdný. Také pouhé „jezení“ *nekvašeného chleba*, „pití“ *vinného moštu*, aniž bychom přijímali Jeho Slovo a konali Jeho vůli, by bylo výsměchem Hospodinu.

Pesach rovněž připomíná smlouvu, kterou Bůh ustanovil s Abrahamem v Genesis 15. Izrael vyšel na den přesně.

Boží plán se však — stejně jako hvězdy na svých vesmírných drahách — nepředbíhá ani nezpožďuje. V symbolech neproniknutelné tmy a dýmající pece zjevil Bůh Abrahamovi, že se Izrael dostane do otroctví Egypta a jeho poroba bude trvat čtyři sta let. „Potom,“ řekl Bůh, „odejdou s velkým jméním.“ Genesis 15:14. Faraonova pyšná říše bojovala proti těmto slovům celou svou mocí, ale marně. **„Přesně na den vyšly všechny zástupy Hospodinovy z egyptské země.“ Exodus 12,41. I hodina Ježíšova příchodu byla v nebi přesně stanovena. V určenou chvíli se v Betlémě narodil Ježíš.** (DA 32.1)

Toto jasně ukazuje, že ačkoliv „národní svátek Židů předpokládal, že se bude Pesach slavit navždy“ tím, že byli osvobození ze sevření Egypta, připomínání té věčné smlouvy s Abrahamem trvalo i nadále. To stejné platí o Šabatu sedmého dne. V knize Deuteronomium 5:15 měl Izrael zachovávat sobotní den coby připomínku propuštění národa z otroctví. Toto specifické použití bylo ukončeno na kříži, ale ten předchodí památník Stvoření, o němž čteme v knize Exodus 20, zůstává.

Nekvašené chleby

Nekvašený chléb měl i nadále svoje symbolické místo ve slavnosti Večeře Páně. Tato část Pesachové ceremoniální služby zůstala coby **upomínka**, a také jako **předznamenání čili naplnění**. Ona poukazuje zpět na Ježíšův bezhříšný život a dívá se i do budoucnosti na vítězství nad hříchem, které On slibuje dát těm, kdo chodí Duchem, až se s ním posadí na svatební hostině Beránkové a Kristus naplní svůj slib, že nebude jíst tento nekvašený chléb a nebude pít ovocnou šťávu, až dokud tak neučiní s novým v království Jeho Otce. Lukáš 22:16,18; 26-29.

Pesach se slaví pouze jednou v roce, my jsme tradičně slavili Večeři Páně čtyřikrát ročně, ale obětní systém počítal s alespoň ranními a večerními oběťmi, které jsou nyní nahrazeny ranní a večerní pobožností – alespoň by měly. Měli bychom si pro tyto ranní a večerní chvíle ustanovit jako pobožnosti? Pokud ne, přijdeme o významné požehnání.

Letnice

Rovněž neustále očekáváme na ono poslední vylití Ducha ve dnech pozdního deště, kdy den Letnic „přijde v plnosti.“

Tyto události se mají **opakovat**, a to s ještě větší mocí. Seslání Ducha svatého **o Letnicích** byl raný déšť, **pozdní déšť bude** ještě vydatnější. Duch svatý čeká, že o něj budeme žádat a že ho přijmeme. **Znovu ukáže Krista** v jeho plnosti.

(Christ's Object Lessons p. 121.1)

“Nikdo z nás nikdy nedostane Boží pečeť, dokud naše charaktery budou mít na sobě byť jen jednu skvrnu nebo špínu. Ta na nás zůstává, abychom napravili zjevné vady v našich charakterech, abychom očistili chrám duše od jakékoliv poskvrny. Teprve potom **na nás dopadne pozdní déšť**, tak jako **o Letnicích** spadl první déšť na učedníky.“

(Christian Experience and Teachings p. 189.2)

Bylo to *po* Letnicích, kdy Petr řekl, „Učiňte tedy pokání a obraťte se, aby byly vymazány vaše hříchy, a přišly **časy osvěžení** od Pánovy tváře, a aby poslal určeného vám Mesiáše, Ježíše.“ Skutky 3:19, 20. Očekával čas, kdy se Hospodinova přítomnost projeví sesláním Ježíše coby obcerstvujícího deště, onoho pozdního deště.

Bude padat pozdní déšť o budoucích Letnicích? Nedokážu to s jistotou říct, ale může se to stát. Nechtěl bych to minout. Dosud se naplnilo přesně pět událostí v ustanoveném čase.

1. Kristus zemřel na den svátku Pesachu;
2. Odpočíval v hrobě, aniž by došlo k rozkladu, jako pravý Chléb z nebe, a to prvního dne Svátku nekvašených chlebů;
3. Vstal z hrobu v den mávání snopem; (nejedná se o svátek, ale o ustanovený čas)
4. Vylil dar Svého Ducha na den Letnic; a
5. Vstoupil do Svatyně svatých jako náš velekněz, aby zahájil své dílo soudu v Den smíření.

Ellen Whiteová poukazuje na to, že kdyby pozdní déšť skutečně spadl o Letnicích, bude se to opakovat, sama to naznačuje. Bude se zkušenost Pesachu opakovat?

Určitě to nebude Kristova smrt, ale víme, že předpovězen je jistý rozsudek smrti. Nastane čas milosti (zkušební lhůta) v nějakém ustanoveném čase? Nemám pro to důkazy. Zdá se, že se to stane na konci Kristova působení coby prostředníka ve Svatyni svatých, a možná by se mohl odpovídajícím způsobem týkat Dne smíření, ale události toho „dne“ nebudou konečné, dokud nebude kozel odeslán na poušť. Jedná se o Satanovu samovazbu během milénia? Nebo to bude velký soud u bílého trůnu na konci milénia, který konečně završí Den smíření? To jsou všechno nezodpovězené otázky.

Troubení

Nyní přecházíme k podzimním svátkům a jejich naplnění. Pokud byly jarní slavnosti naplněny „nejen ve smyslu událostí, ale také časově“ (GC88 p. 399. 2), pak bychom měli očekávat totéž i u podzimních svátků, i když jsou odděleny od svých jarních protějšků celkem 37 výročími resp. milostivými léty (mohu dodat, že je to nachlup přesně). Pro mne je to sblížení přesných intervalů jubileí (49 let) mezi nanebevstoupením Kristovým, aby **zahájil** svou službu ve Svatyni svatých, a časem, kdy **začal** svoje dílo na místě Svatyně svatých přesně 37 výročí poté ($37 \times 49 = 1813 + 31 \text{ n. l.} = 1844$), což je mocným potvrzením toho, že přinejmenším ten rok, který zakončuje Danielovo proroctví o 2300 letech (kap. 8), je jistý a určitý.

Avšak jediná událost, která se stala přesně v ustanoveném čase v roce 1844, byl Den smíření. Je možné, že přerušení 1813 let způsobilo příslušné zvětšení intervalů mezi konečnými předobrazy. O jaké časové rozpětí se jedná? Tím, že jsme ustanovili přesného načasování sedmého měsíce a desátého dne, kde nacházíme první den tohoto předobrazného měsíce?

William Miller dostal svá pověření do služby na den Svátku troubení roku 1833, což bylo prorockých deset dnů před Dnem smíření roku 1844. Pokud se jednalo o významné roztáhnutí roku-za-den, měli bychom očekávat, že celý vzorec bude pokračovat naplněním předobrazného Svátku stánků, a to ne roku 1844, ale o pět let později, tj. roku 1849. Ale Kristus v tom roce nepřišel se srpem v ruce ke žni a sklizni. A nepřišel ani od té doby. Nyní tu máme velkou mezeru, která dosahuje až 170 let.

Pokud by 170 let odpovídalo pěti dnům (předpokládaje, že by Kristus mohl přijít během několika příštích měsíců), pak by nestandardní Svátek troubení měl být naplněn (přesně v den svátku) 340 let před rokem 1844, v roce 1504.

Nedokážu ale kolem toho roku najít nic, co by se podobalo podobnému typu toho svátku. Možná rok 1492 nebo 1517. Objev nového kontinentu s určitostí přinesl zprávy ze světa. Lutherových 95 tezí dosáhlo na titulky. Ale to už studujeme historii, a ne Písmo.

Proč by naplnění předpovědí Jeho druhého adventu neměla být rovněž naplněna „v nynějším čase“, stejně tak jako ta, která byla spojena s Jeho prvním adventem? To je dobrá otázka. Ale dobrá odpověď se nedostavuje. Někteří jsou vedeni, aby se dívali na naplnění této slavnosti, která teprve přijde. Staví tak 22. říjen 1844 mimo rámec přemýšlení? Ne, pokud mohou nastat několikanásobná, opakující se naplnění, jako zaslíbení Letnic. Rok 1844 možná určil začátek nebeského Dne smíření a některý z příštích dnů smíření vyznačí konec služby na Nejsvětějším místě a prohlášení Zjevení 22:11. Je možné, aby se konečné události, Troubení, Den smíření, Stánky, uskutečnily všechny během 15 dnů? Je to něco, nad čím můžeme přemýšlet.

Stánky

„Svátek stánků byl **nejen upomínající, ale i předznamenávající**. Nejenže ukazoval na pobyt na poušti, ale jakožto svátek sklizně byl oslavou plodů země, a ukazoval na budoucí velký den konečné sklizně, kdy Pán žně vyše svoje žence, aby sesbírali plevel do svazků a hodili jej do ohně, a pšenici sesbírali do Jeho sýpky.“ (PP p. 541.2)

Svátek sklizně je poslední a jediný svátek, který nemá svoje naplnění. Bude totiž naplněn při druhém příchodu. Zcela jistě nebyl na kříži zrušen bez účinnosti. Bude finálním ustanoveným časem, který označí Kristův příchod v oblacích se svým žacím srpem? To nevím, ale Ježíš řekl, „Bděte a buďte připraveni.“ Očekávání na novoluní a vypočítávání, kdy nastane sedmý měsíc, může být také součástí sledování. Je to možné. Pro všechny případy já tomu budu věnovat pozornost.

11. Způsobil Bůh zánik svátků?

Ano i ne. Když se severní kmeny Izraele odloučily od Judy a Benjamína, Jeroboám změnil termíny podzimních svátků, takže už nebyly v sedmém měsíci, ale v osmém a založil alternativní střediska uctívání v Danovi a Bet-elu, přičemž je vyzdobil párem zlatých telat.

1. Královská 12:32-33 „Jeroboám ustanovil svátek v osmém měsíci, **patnáctého dne toho měsíce, jako je svátek v Judsku** a přicházel k oltáři. Tak činil v Bet-elu a obětoval telatům, která udělal, a ustanovil v Bet-elu kněze na návrší, která udělal. Přišel k oltáři, který udělal v Bet-elu, patnáctého dne osmého měsíce, v měsíci, **který si sám**

vymyslel. Ustanovil svátek pro syny Izraele a přišel k oltáři, aby páli kadidlo.“

V severním Izraeli „slavnosti Hospodinovy“ téměř s jistotou zanikly, tak jak prorokoval prorok Ozeáš.

“ A učiním přítrž vši radosti její, svátkům jejím, novoluním jejím i sobotám jejím, a všechněm slavnostem jejím.” Ozeáš 2:11

V nikterak nejasných slovech měl Hospodin ukončit následující:

“svátkům jejím” (חַג־גֹּתִי hag-gath, ἑορτὰς *heortas* v LXX)

ročně

“novoluním jejím” (חֲדָשֵׁי הַדָּא־שָׁהּ hó-dā-šhāh, νομηνίας noumenias LXX)

měsíčně

“sobotám jejím” (שַׁבָּתֵי שַׁבָּתֹת sabbata LXX)

týdně

“všechněm slavnostem jejím” (מִעֲדֹתֵי פָנֵי הַיְיָ mo'ed, πανηγύρεις panegureis LXX)

denně i vše výše uvedené

Ozeáš žil v severním království Izraele a dostal od Boha pokyn, aby uzákonil proroctví vůči vzpurným kmenům.

„Tak šel a vzal si Gómeru, dceru diblajimskou. Ona otěhotněla a porodila mu syna. Hospodin mu řekl: Pojmenuj ho Jizreel, protože už jen chvíli a navštívím dům Jehúův s trestem za krv prolitou v Jizreelu a **ukončím kralování domu izraelského.**” Ozeáš 1: 3, 4

V roce 722 př. n. l. vzala Asýrie do zajetí severní kmeny, a ty už se nikdy nevrátily. Babylón o 130 let později odvedl jižní judské kmeny a jejich zajetí trvalo 70 let. Ale Juda se vrátil, pod vedením Ezdráše a Nehemiáše obnovil svátky, zvláště Svátek stánků.

„Celé shromáždění těch, kteří se navrátili ze zajetí, si udělalo **stánky** a bydleli ve stáncích, ačkoliv tak synové Izraele nečinili ode dnů Jozua, syna Núnova, až do onoho dne. A byla velmi veliká radost.“ Nehemiáš 8:17

Dokonce ani Hebrejci, Židé, děti Izraele, nedodržovali svátky po mnoha staletí. A nyní byly obnoveny. Stejně tak jako se dnes obnovují staré stezky.

12. Kolik existuje zákonů?

Jedním z prvních ukazatelů, že existuje celá řada zákonů, je Hospodinovo sdělení týkající se Abrahama, něco přes 400 let předtím, než byl zákon vydán na hoře Sinaj.

„mne Abraham uposlechl a zachovával, co jsem mu uložil, mé příkazy, má ustanovení a mé **zákony**.“ Genesis 26:5

Nicméně, kromě Jeho zákonů existovala ještě přikázání a ustanovení. Abraham dodržoval princip Desatera, když uctíval pouze pravého Boha Stvořitele nebe a země, respektoval život a majetek ostatních při záchraně Lota a všeho jeho majetku, byl věrný své ženě, dokud je nerozdělila smrt – dokonce ji poslechl a přijal Hagar, netoužil po úrodných městech v nížínách. Ale jaká Abraham zachovával ustanovení? Platil Melchisedekovi desátky a obětoval Hospodinu. Obřezal sebe, své syny a všechny muže ve svém domě. Dokonce umyl nohy cizincům, kteří ho navštívili a nabídl jim pokrm z čistého masa a nekvašeného chleba.

Přikázání, ustanovení a zákony. V Pentateuchu najdeme i jiné, podobné kombinace: přikázání, ustanovení a nařízení.

Deut 4:13-14 „Oznámil vám svou smlouvu, kterou vám přikázal plnit, Deset slov, a napsal je na dvě kamenné desky. Mně v té době **Hospodin přikázal**, abych vás učil **ustanovení a nařízení**, abyste je plnili v zemi, do které procházíte Jordánem, abyste ji obsadili.“

Deut 6:1 „Toto jsou **příkazy, ustanovení a nařízení**, která mi Hospodin, **váš Bůh, přikázal** vás učit, abyste je plnili v zemi, do které procházíte Jordánem, abyste ji obsadili.“

Deut 7:11-12 „Zachovávej **příkazy, ustanovení a nařízení**“

Všimněte si, že kromě úzkého vztahu těchto tří, mají přikázání, ustanovení a nařízení ještě další charakteristiky, a to, že jsou Boží, jsou Jeho a patří Jemu.

Deut 6:17 „Bedlivě zachovávejte **příkazy Hospodina, svého Boha, jeho svědectví a (jeho) ustanovení**, která vám (On) přikázal.“

Deut 11:1 „Miluj Hospodina, svého Boha, a **zachovávej jeho řád, jeho ustanovení, jeho nařízení a jeho příkazy** po všechny dny.“

Deut 26:16,17 „Dnes ti **Hospodin, tvůj Bůh, přikazuje**, abys plnil **tato ustanovení a nařízení**. Zachovávej a plň je **celým svým srdcem**

a celou svou duší. Dnes jsi vyhlásil o Hospodinu, že bude tvým Bohem a že budeš chodit po **jeho cestách**, zachovávat **jeho ustanovení, (jeho) příkazy a (jeho) nařízení**“

Deut 30:16 „To ti dnes přikazuji, abys miloval Hospodina, svého Boha, chodil po **jeho cestách** a zachovával **jeho příkazy, (jeho) ustanovení a (jeho) nařízení**. Tak zůstaneš naživu, rozmnožíš se a Hospodin, tvůj Bůh, ti požehná v zemi, do které jdeš, abys ji obsadil.“

Leviticus 18:4-5 „Plňte **má nařízení**, zachovávejte **má ustanovení** a žijte podle nich. Já Hospodin jsem váš Bůh. Zachovávejte **má ustanovení a (má) nařízení**, když je člověk plní, bude skrze ně žít. Já jsem Hospodin.“

Tato ustanovení, nařízení a zákony jsou ale rovněž nazvány zákonem Mojžíšovým, protože byly dány Mojžíšovi, ale je předal Izraeli.

Lev 26:46 „Toto jsou **ustanovení, nařízení a zákony, které ustanovil Hospodin** mezi sebou a syny Izraele na hoře Sinaj **prostřednictvím Mojžíše**.“

Mojžíš byl tím prostředníkem (kanálem), zástupcem, skrze něhož a díky kterému byl vydán zákon. Ustanovení a nařízení jsou detailními příklady, rozšířením a zvětšením obecných principů vyjádřených v Desateru. Kristus také přišel, aby zvelebil zákon (Izajáš 42:21), vystoupil na horu a učil lid zákonu do větší hloubky.

Deut 4:44,45 „Toto je Zákon, který Mojžíš předložil synům Izraele. Toto jsou **svědectví, pravidla a zákony, které Mojžíš přednesl** synům Izraele po jejich odchodu z Egypta.“

Otcův zákon sdělil z hory Sinaj Boží Syn; On je to Slovo Boží. Ježíš řekl v Janovi 12:49: „Nemluvil jsem totiž sám od sebe, ale Otec, který mě poslal, ten mi dal přikázání, co mám říkat a co mluvit.“

Přikázání a ustanovení mají velkou spojitost.

Deut 4:40 „Zachovávej tedy **Jeho pravidla a (Jeho) přikázání**...“

Deut 6:2 „ctili Hospodina, svého Boha, a zachovávali všechna **Jeho pravidla a (Jeho) přikázání**, která ti udělím, ...“

Deut 27:10 „Proto poslouchej Hospodina, svého Boha, a dodržuj **Jeho přikázání a (Jeho) pravidla**, která ti dnes udílím.“

Deut 28:15 „Nebudeš-li však poslouchat Hospodina, svého Boha, nebudeš-li pečlivě dodržovat všechna **Jeho přikázání a (Jeho) pravidla**, která ti dnes udílím, přijdou na tebe a dostihnou tě všechna tato prokletí.“

Deut 30:9-10 „Hospodin, tvůj Bůh, ti proto vrchovatě požehná ve všem tvém počinání...Když budeš poslouchat Hospodina, svého Boha, a dodržovat **jeho přikázání a (jeho) pravidla zapsaná v této knize Zákona** a když se obrátíš k Hospodinu, svému Bohu, **celým srdcem a celou duší**.“

Knihy zákona v sobě obsahovala jak Desatero, tak i ustanovení. Když David předal království svému synu Šalomounovi, radil mu „zachovávej, co ti svěřil Hospodin, tvůj Bůh. Chod' po **Jeho cestách**, dodržuj **Jeho ustanovení, přikázání, pravidla i svědectví** zapsaná v Mojžíšově zákoně.“ (1. Královská 2:3)

Deut 17:18,19 „Až dosedne na svůj královský trůn, **at' si nechá od levitských kněží poríditi opis tohoto Zákona**. Tu knihu at' má stále u sebe a čte ji po všechny dny svého života. Tak se bude učit ctít Hospodina, svého Boha, a pečlivě **dodržovat všechna slova tohoto Zákona a tato pravidla**.”

Kopie v knize zákona obsahovala „tento zákon“ a „tato pravidla (ustanovení)“. Tudíž Desatero bylo součástí knihy zákona kvůli přístupu a potřebě kněží a krále. Originál zákona byl uvnitř truhly smlouvy. Nebyl vystaven na veřejnosti. Nikdo by nevěděl, co Desatero říká, kdyby zůstalo v truhle smlouvy. Součástí knihy zákona tedy byla i kopie Desatera.

2.Paralipomenon 34:14,19,21 „kněz Chilkiáš našel knihu Hospodinova zákona vydaného skrze Mojžíše. Jakmile král (Jošijáš) uslyšel slova Zákona, roztrhl své roucho...protože naši otcové neposlouchali Hospodinovo slovo.“

V 2.Paralipomenon 17:9 Jóšafat posílá Levity, aby s „knihou Zákona Hospodinova, obcházeli judská města a vyučovali lid“. V Nehemiášovi 8:1 vzal Ezdráš „knihu Mojžíšova zákona, který Hospodin přikázal Izraeli“, a to prvního dne sedmého měsíce (Slavnost troubení, verš 2).

Verš 8: “četli v knize Božího zákona”

Verš 9: “ Netruchlete a neplačte, vždyť dnes je svátek Hospodina, vašeho Boha”

Nehemiáš 8:18 “z knihy Božího zákona”

Nehemiáš 9:3 “z knihy zákona Hospodina, svého Boha”

Tato kniha byla víc, než jen Mojžíšův zákon. Zahrnovala pasáže z knihy Exodus 20 – 23, kde je obsaženo i Desatero, ustanovení a nařízení.

Znamení na ruce a čele

„Uložte si tato **má slova v srdci a v duši**, přivažte si je jako **znamení na ruku a jako pásek na čelo**.“ Deut 11:18

Co to bylo za slova? Šlo o znamení na ruce a na čele. Ve Zjevení 13 figuruje znamení, které bude dáno na pravou ruku nebo na čelo. Ve Zjevení 7 se zas mluví o pečeti živého Boha, kterým označuje čela a v kapitole 14. čteme, že se tam objevuje jako jméno Otce. V Židům 8 je opakována nová smlouva na základě zaslíbení z Jeremiáše 33, kde Bůh slibuje, že napíše svůj zákon do našich myslí.

Deut 31:9-11 „Když **Mojžíš sepsal tento Zákon**, předal jej levitským kněžím, kteří nosili Truhlu Hospodinovy smlouvy, i všem izraelským stařešinům. Mojžíš jim přikázal: "**Každého sedmého roku, v roce určeném k promíjení dluhů, během Slavností stánků** se sejde všechen Izrael, aby se ukázal před Hospodinem, tvým Bohem, na místě, které si on vyvolí. Tehdy budeš celému Izraeli **předčítat tento Zákon**, tak aby jej slyšeli.”

V době apoštolů byly každý týden čteny alespoň části tohoto zákona, „Mojžíš má přece odedávna kazatele po všech městech, kde ho čtou v synagogách každou sobotu" Skutky 15:21.

13. Byly některé zákony zrušeny na kříži?

Pavův list Efezským může vytvářet takový dojem.

„On sám je náš pokoj; on spojil oba tábory v jedno a zbořil hradbu, která je rozdělovala. **Vlastním tělem zrušil nepřátelství, totiž Zákon spočívající v příkázáních a předpisech**, aby z těch dvou stvořil sám v sobě jednoho nového člověka. Takto nám přinesl pokoj.”

Efezským 2:14, 15

Vyznívá to, jako by zákon příkázání obsažený v předpisech byl zrušen v Jeho těle.

NIV

„zrušil ve svém těle zákon se svými příkázáními a nařízeními.“

New Living Translation

„ukončil systém zákona s jeho příkázáními a nařízeními“

ESV

„zrušil zákon příkázání vyjádřený v předpisech“

Holman

„zákon sestávající z příkazů a vyjádřený směrnicemi se stal neúčinným“

Aramaic

„zrušil nenávisť svým tělem a zákon příkazů ve svých příkázáních“

God's Word Translation

„skoncoval s příkázáními a požadavky nalezenými u Mojžíše v jeho vyučování“

Douay-Rheims

„učinil neplatným zákon příkázání obsažený v nařízeních“

Young's Literal Translation

„nepřátelství v jeho těle, zákon příkázání v nařízeních“

Tento zákon, ať už byl jakýkoliv, způsoboval nepřátelství a rozdělení. Když člověk poprvé zhrěšil v zahradě Eden, ihned nastalo rozdělení mezi člověkem a Bohem: Adam a Eva se ze strachu schovali. Ale Kristus slíbil, že položí nepřátelství mezi símě ženy a hada (Gen 3:15). Nepřátelství vede k nepřátelským činům, odporu, opozici, rozporu, zášti. Taková byla atmosféra mezi Židy a pohany; i oni byli rozdělení nepřátelstvím, které bylo jako „prostřední zed' rozdělení“ mezi nimi.

Část tohoto nepřátelství, jež mezi nimi existovalo, byla způsobena důsledkem určitých příkázání obsažených v nařízeních. Čí ta nařízení byla? Slovo nařízení se v řečtině překládá jako dogma a znamená také dekret nebo směrnice. Dogma může být náboženské nebo občanské, Bohem ustanovené nebo vytvořené člověkem. Ježíš se odkazoval na židovský zákon slovy, „Marně mne však uctívají, vyučující nauky, jež jsou jen lidskými příkazy“ (Mat. 15:9). Židé přidávali navíc mnoho dalších pravidel a předpisů ke všem Božím zákonům, ustanovení a nařízením, čímž se z nich stala břemena a diskriminovala špinavé, nečisté, neobřezané pohany, kteří reagovali s pocity zaujatosti, nepřátelství a záští.

Židé nazývali pohany neobřezanými psy. David se tímto epitafem obrátil na Goliáše v 1. Samuelově 17: 26, 43. Neobřezaní muži nemohli mít účast na Pesachu (Exodus 12:48) ani vstupovat do svatyně (Ezechiel 44:9). Jozue nechal lidi obřezat, než vstoupili do Kanaánu, protože během putování po poušti muži obřezávání nebyli (Jozue 5:7). Petr se o tom zmínil na koncilu v Jeruzalémě, který byl svolán, protože „sestoupili někteří z Judska (určitá

sekta farizeů) a začali bratry učit: Nebudete-li obřezáni podle Mojžíšova obyčeje (a nebudete-li zachovávat Mojžíšův zákon), nemůžete být zachráněni“ Skutky 15:1, 5, 9. To bylo jejich doporučení pro neobřezané pohanské bratry. Petr pak „povstal“ a hájil pohany slovy, že Bůh „neučinil žádného rozdílu mezi námi a jimi.“ Žádný rozdíl mezi Židy a pohany? Co způsobovalo ten rozdíl? Obřízka.

„Proč tedy nyní pokoušíte Boha a chcete vložit na šíji učedníků jho, které nebyli schopni unést ani naši otcové ani my?“ ptá se Petr ve verši 10, odkazuje se tak na to, že jejich otcové odmítli nést jho obřízky během svého putování po poušti.

Jakub tedy došel k závěru, že nebudou „dělat potíže“ (kvůli obřízce), než jen to, že se budou zdržovat toho, co bylo poskvrněno modloslužbou, smilstva, masa zardoušených zvířat a krve. Nicméně bylo i nadále důležité respektovat Mojžíšův zákon, protože byl každou sobotu předčítán v synagogách (verš 21).

Nebylo to pouze nepřátelství obřízky, co bylo na kříži zrušeno, ale bylo to i nepřátelství mezi člověkem a Bohem. „Myšlení těla je totiž v nepřátelství vůči Bohu“ Římanům 8:7.

Když Kristus, Boží Beránek, zemřel, zrušil nepřátelství ve svém těle, došlo ke konečné, definitivní oběti; dal konec systému obětí, službě pozemského chrámu a všem rituálům, obřadů a předpisům spojeným s obětováním.

Přibit ke kříži

„...smazal ten nepřátelský dlužní úpis, jehož předpisy byly proti nám. Navždy jej zrušil, když jej přibil na kříž“ Koloským 2:14.

Většina křesťanstva vykládá „úpis s jeho předpisy“ jako zákon Boží, který byl přibit na kříž, takže věří, že pro novozákonní období už neexistuje závazek dodržovat Šabat, ani Desatero, není morální pokračující příkaz k dodržování sedmého dne týdne jako Hospodinova Šabatu.

Na druhé straně, křesťané, kteří dodržují Šabat, tradičně zastávají názor, že existuje rozdíl mezi morálními a ceremoniálními zákony, a toto byl ten druhý zákon, „zákon Mojžíšův“, který byl přibit na kříž. Takže se jedná o „ceremoniální Šabaty“ v Mojžíšově zákoně, nejde o sedmý den Šabat z Desatera, jejichž platnost Kristova smrt ukončila, protože, jak oni věří, není to Boží zákon, ale zákon Mojžíšův, který je proti nám.

Proti nám

Co přesně je proti nám? Někteří tvrdí, že je to „kniha zákona“. Došli k závěru, že pouze Mojžíšův zákon stojí proti nám, a podepírají to následujícím textem:

Deut 31:25, 26 „...že přikázal levitům nosícím truhlu Hospodinovy smlouvy: **Vezměte tuto knihu zákona a položte ji po boku truhly smlouvy Hospodina, svého Boha. Bude tam proti tobě jako svědek.**“

Toto je jedna z nejznámějších pasáží, která se používá k tvrzení, že zákon Mojžíšův byl proti lidu a spojuje se s listem Koloským 2:14. Ale v kontextu vidíme, že tato kniha zákona není proti lidu, ale je jen „svědkem“ proti nim. Všimněte si, co se píše v 28. verši:

„Shromážděte ke mně všechny starší svých kmenů a své správce, abych k nim promluvil tato slova a **povolal proti nim za svědky nebesa i zemi.**“ Deuteronomium 31:28

Kniha zákona není proti lidu víc, než „nebesa a země“. Když s vámi půjdu do obchodu, ale dříve než odejdeme, tak budu vás varovat, abyste něco neukradli, a vy přesto něco ukradnete (a zrovna když vás uvidím!), znamená to, že jsem proti vám? Ne, jsem prostě jen svědkem vašeho přestoupení zákona a moje svědeckví bude v tomto případě důkazem proti vám u soudu. Všimněte si stejného tématu v knize Deuteronomium 4: 25, 26

„Jestliže až zplodíte syny a vnuky a budete dlouho usazeni v zemi, budete jednat zvráceně a uděláte si tesianou modlu jakékoliv podoby, spácháte to, co je zlé v očích Hospodina, svého Boha, a rozzlobíte ho, **povolávám dnes proti vám za svědky nebesa i zemi,** že jistě rychle vyhynete ze země, do které procházíte Jordánem, abyste ji obsadili. Nedožijete se v ní mnoha dní, ale jistě budete vyhubeni.“

A také Deuteronomium 30:19

„**Povolávám dnes proti vám za svědky nebesa i zemi.** Předložil jsem ti život a smrt, požehnání a kletbu. Zvol si život, abys zůstal naživu ty i tvé potomstvo.“

Nebe není proti nám, ale pozoruje naše rozhodování.

Rukoou psaný předpis

Třetí možný výklad této pasáže je, že „vymazání rukou psaného záznamu s nařízeními“ je prostě přeformulováním předchozí fráze z 13. verše: „když nám všechna provinění odpustil“, což vytváří důležitý kontext: „I vás, když jste byli mrtvi v **proviněních** a neobřízce svého těla, spolu s ním obživil, když **nám všechna provinění odpustil**“, vaše ničemnosti, hříchy. Jak Kristus odpustil naše hříchy? Vymazáním, „vynesením ve svém těle na dřevo kříže“ (1. Petr 2:24). Ten „rukou psaný záznam s nařízeními“ je takto dluh hříchu a nepřátelství, které je výsledkem tělesného smýšlení, přibitého na kříž.

Překlad CSP používá termín „ručně psaný záznam“, jiné překlady uvádí „zatížení naší legální zadluženosti“ NIV, „záznam dluhu“ ESV, „dlužní úpis“ NASB, „účet našich dluhů“ Aramejská Bible. Všechny takto překládají řecký obrat *cheirophon tois dogmasin*, který najdeme v Koloským 2:14.

Ten kontext začíná v listu Koloským 2:12, kde Pavel mluví o tom, že „byli spolu s Ním pohřbeni ve křtu“. Výsledkem tohoto „pohřbení ve křtu“ je vzkříšení do nového života a očištění od hříchu. Pavel na toto očištění poukazuje dvěma příčestími, která jsou paralelní, druhé opakuje myšlenku prvního. První z těchto frází je „když nám všechna provinění odpustil“ (verš 13). Ta paralelní a opakující fráze zní „vymazal rukou psaný záznam [*cheirophon tois dogmasin*], který svými ustanoveními svědčil proti nám“ (verš 14). Obě věty v zásadě vyjadřují totéž, ve druhé větě Pavel jen opakuje jinými slovy, co pro něj znamená odpuštění našich hříchů. Takže odpuštění našich hříchů má za důsledek vymazání dlužního úpisu, který byl proti nám. (William E. Richardson, Andrews University, “Šabat přibitý na kříži?” *Ministry* magazine, May, 1997)

Dogmasin, ze kterého pochází slovo dogma, zákon, dekret, nařízení, statut, je jednoduché slovo k pochopení. V městech mají nařízení, místní zákony regulující parkování, odpadky, poflakování, kuplířství, atd. S každým nařízením přichází i trest za jeho porušení. V celém Novém zákoně je slovo *cheirophon* použito pouze jednou, a to v této epištole. Přesně se to překládá jako „rukou psaný“, jak uvádí CSP. Ale rukou psané co? V jiné řecké literatuře se toto slovo nachází v oblasti práva, v prostředí soudnictví, kde je dokument obsahující obvinění proti obviněnému nazýván *cheirophon*, jež je předkládán žadatelem uprostřed (tou mesou) soudní síně. Pavel také používá toto druhé právnícké slovo, když říká, že Kristus vzal *cheirophon* a odstranil jej „z našeho středu“ *tou mesou*, pryč, odstraňující tak stěnu rozdělení.

Satan, ten Žalobce bratří, poukazuje na listinu našich dluhů, avšak náš Zastánce u Otce říká, „Ztretej tě Hospodin satane!“ a Kristus ten záznam jednoduše odstraňuje.

“Sundejte z něj ty špinavé šaty” Zachariáš 3:2,4. Odnímá je pryč. “Odňal jsem od tebe tvou vinu a obléknou tě do slavnostních šatů.”

Proto se hned v tom dalším verši říká, že Kristus „odzbrojil vlády a autority a veřejně je vystavil na odív, když je vedl triumfálním průvodem“ Koloským 2:15. Kristus je *odzbrojil* tím, že *obral* „vlády a autority, vládce temnoty tohoto světa, duchovní zlo na nejvyšších místech“ o jejich obvinění. Důkazy jsou z případu odebrány a náš žalobce tu stojí s prázdnými rukami a nemá nic, z čeho by nás obvinil. „Nyní tedy není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši a nechodí podle těla, ale podle Ducha.“ Římanům 8:1.

Vymazání

Ježíš vymazal naše hříchy svou smrtí na kříži, kde získal pravomoc „odpouštět a očišťovat nás od všeliké nepravosti“ (1. Jan 1:9). Tehdy měl Boží Syn „nade mnou smilování“ podle „svého hojného slitování **vymazal** má přestoupení“ a „**vymazal** všechna má provinění“ Žalm 51:3, 11. Tehdy také došlo k následujícímu: „setřel jsem jako oblak tvá přestoupení“ Izajáš 44:22. To přineslo první vymazání našich hříchů. Ale existuje poslední vymazání, když „vaše hříchy byly **vymazány** a *přišly* časy osvěžení od Pánovy tváře, a aby poslal určeného vám Mesiáše, Ježíše“ Skutky 3:19, 20. To je čas, který má ještě nastat v budoucnosti během toho konečného smíření na tom Nejsvětějším místě nebeské svatyně. Tenhle aspekt dne smíření je doposud stín dobrých věcí, jež teprve nastanou.

Tudíž, Kristus neodstranil *dogmasin*, dogma, nařízení, zákon. Odstranil *cheirographon*, **záznam** obvinění tím, že vzal **dluh** na sebe, „toho, který hřích nepoznal, za nás učinil hříchem“. Bere záznam o našich proviněních se všemi jejich detaily – místo, datum i čas, svědectví svědků – a vymazává, odstraňuje a dává pryč. Jak? Tím, že bere naše provinění, naše hříchy na sebe. Na kříž nebyl přibit žádný zákon, ale Ježíš. Ten jediný zákon, který s ukřižováním ztratil svou platnost, je zákon obětování (zvířecích obětí).

Pavel to vyjádřil ve svém listu Filemonovi, když napsal, „Já Pavel jsem to napsal vlastní rukou: já to nahradím“ Filemon 18, 19. Filemon byl členem církve v Kolosech. Pavel by nevymazal dlužní úpis psaný vlastní rukou, ale vymazal by dluh tím, že ho zaplatí.

Skončil na kříži

Oběti, všechny obřady, pravidla a vše, co s tím bylo spojeno, jak jsme již poznamenali, opravdu ukončil kříž. Už žádné pozemské kněžství, služby v chrámu, ani žádný další chrám! Avšak, ukončily svou platnost *všechny* Mojžíšovy zákony? Ne. I nadále uznáváme výzvu levitského zákona týkající se zdraví, desátků, dodržování Šabatu od západu slunce do západu slunce, apod.

Navíc, pokud bychom souhlasili s tím, že ustanovení, nařízení a příkázání, která vydal sám Kristus Mojžíšovi, byla nakonec přibita na kříž, znamenalo by to, že jsou „proti nám“ a „v rozporu s námi“ a také že Boží Syn lidem přinesl prokletí, a ne požehnání.

Koloským 2 nás uvádí do kontextu uložení pravidel a nařízení *vytvořených člověkem*. V této kapitole se setkáváme s pojmy *člověk* a *lidé* (v češtině přeloženo i jako *někdo*, *nikdo*-pozn. *překl.*) celkem šestkrát.

- 2:4 “ Toto říkám proto, aby vás **nikdo** nemátl zdánlivě přesvědčivými řeči.”
- 2:8 “ Dávejte si pozor, ať vás **někdo** neodvede jako zajatce skrze filozofii -- prázdný svod podle **lidské** tradice.
- 2:16 “ Ať vás tedy **nikdo** nesoudí ”
- 2:18 “ Ať vás tedy **nikdo** nesoudí ”
- 2:20-22 “ proč si dáváte předpisovat (nedotýkej se, neochutnávej, nesahej), .. jež jsou spotřebováním určeny k zániku? Jsou to **lidské** příkazy a nauky.“

Slavnosti Hospodinovy nejsou příkázání a doktríny člověka. Pravidla stravování, ustanovení o desátcích, nejsou lidskými příkazy. Proč potom tedy Pavel vyjmenovává maso, nápoje, svátky, novoluní a Šabaty coby předmět zatracení? Podívejme se do Pavlova listu.

Jídlo a pití

V první řadě, řecké termíny překládané jako „jídlo a nápoje“ jsou *brosis* a *posis*. Je lákavé myslet si, že mají něco společného s Mojžíšovským obětováním jídla a nápojů, jež Kristovou smrtí zaniklo. Nicméně, tato slova nebyla nikdy použita v souvislosti s jídlem a pitím coby oběťmi a to ani v Septuagintě, ani v Novém zákoně. Ve skutečnosti je *thusia* technický výraz pro oběť z masa a *spendo* znamená „obětovat úlitbu nebo nápoj“. Pavel by býval použil tato slova, pokud by jeho záměrem bylo poukázat na oběti z masa a nápojů.

Dále také jsou tato slova v aktivním tvaru, a měla by být překládána jako „**jezení a pití**“. Tudíž nepoukazují na Mojžíšovské obřady, ale na **zákazy**, které **zastávají někteří falešní učitelé**, vystříhat se různých světských rozkoší. Koloským křesťanům doporučovali „**sebepokořování**“ se slovy, „**Nedotýkej, neochutnávej, nesáhni!**“ (verše 18, 20, 21 a 23). Odpírání si jídla a vody může vypadat duchovně, ale ve skutečnosti nemá duchovní hodnotu. Ať vás nikdo neodsuzuje za společenství a účast na svátcích, novoluních nebo Šabatech.

Svátky, Novoluní, Šabaty

Tato fráze z verše 16., „**svátky, novoluní nebo sabaty**“ (*heortes, noumenias, sabbaton*), se již **v Novém zákoně nikde neobjevuje**, ale narazíme na ně **pětkrát v Septuagintě** (2. Paralip. 2:4, 31:3, Neh. 10:33, Ezech. 45:17 a Oz. 2:11). Pokaždé se zde odkazuje na Šabaty (týdně), novoluní (měsíčně) a ustanovené svátky (ročně). Někdy se objevují v jiném pořadí, ale v každém případě je „**novoluní**“ vždy uprostřed, tvořice tak **logickou poslušnost** od týdenní k roční nebo od roční k týdenní poslušnosti. Podtextem zde je, že to popisuje ten týdenní Šabat.

„**Obhajovat je coby obřadní Šabaty** (součást výročních svátků) to nutí Pavla opakovat: „**Ať vás tedy nikdo nesoudí pro pokrm a pro nápoj nebo kvůli svátku, novoluní nebo sobotám.**“, vyjádření, jež není **ani logické, ani pravděpodobné.**“ (William E. Richardson, *Ministry* magazine, May, 1997)

Někteří argumentují, že zde množné číslo slova „**sobota**“ (*sabbaton*) naznačuje něco jiného, než ten týdenní Šabat. Ale množné číslo je použito mnohokrát i v souvislosti s týdenními Šabaty, pouze ve vedlejším významu znamená sedm dnů, neboli týden.

Množné číslo tohoto pojmu *sabbaton* můžeme vidět v Markově evangeliu 15:42 „...**poněvadž byl den přípravy, to jest den před sobotou** (*sabbaton*)“, tzn. den před každou sobotou. Lukáš 4:16 „**Podle svého zvyku vstoupil v sobotní den** (*sabbaton*) do synagogy“, tzn. každou sobotu (Šabat). Tato množná čísla poukazují na opakující se povahu týdenních Šabatů.

V evangeliu podle Matouše 28:1 se objevuje zajímavé použití množného čísla: „**Po sobotě** (*sabbaton*), když už svítalo na první den týdne (*sabbaton*),“ tzn. první den po každém Šabatu. Další místo, kde se podobná věc objevuje, poukazuje na typický význam „**každé soboty**“, ale první použití slova *sabbaton* by mělo přináležet konkrétnímu Šabatu, i když i tady se jedná o množné číslo. Proč? Protože se jednalo o 2 typy Šabatu, které případly na

stejný den: týdenní Šabat sedmého dne a první den nekvašených chlebů, jeden ze sedmi výročních Šabatů (sobot) spojovaných se svátky. Jan 19:31 se odkazuje na tento Šabat jako „velký den“.

Skutky 13:14: “Od Perge šli dál a dorazili do Pisidské Antiochie. V sobotní den (sabbaton) vešli do synagogy a posadili se.” K čemu je zde množné číslo? Popisuje se zde konkrétní Šabat, kdy apoštolové navštívili synagogu v Antiochii a vyzvali je k proslovu. Buď se jednalo o první z několika Šabatů, které v této synagoze strávili, nebo možná byla velká sobota ve spojení s výročním Šabatem.

Takže, zatímco je jasné, že sedmý den – Šabat je součástí Pavlova seznamu věcí, pro které by nás nikdo neměl odsuzovat, je také pravdou, že zároveň nebyly přibity na kříž nebo vymazány, zrušeny či odebrány.

At' vás nikdo nesoudí!

Kdo vlastně soudil? Židé nebo pohané?

Ti, kdo patřili do církve, nebo ti, kdo do ní nepatřili?

Pavel se v tomto dopise velmi znepokojoval kvůli falešným a bezbožným učeníům. Téma, které se neustále opakuje a dominuje jeho zprávě, se týká prázdného vnímání Ježíše, jež převažovalo v „kolosenské herezi.“ Nejdůležitější prohlášení, týkající se božství Kristova, najdeme v Novém zákoně pouze a jen tady.

Milý Syn Boží (1:13) je obrazem neviditelného Boha (15), skrze něho jsou stvořeny všechny věci na nebi i na zemi (16). Je prvorozeným všeho stvoření (15). On je přede vším a všechno v něm spočívá (17). On je hlavou těla, církve. On je počátek, prvorozený z mrtvých, aby on sám zaujal ve všem první místo (18). Neboť se Otcí zalíbilo, aby v něm přebývala veškerá plnost (19). Neboť v něm tělesně přebývá veškerá plnost Božství (2:9), protože On je hlavou každé vlády a moci (10). Kristus sedí na Boží pravici (3:1).

Někteří stoupenci Judaismu, kteří „byli z obřizky“, se snažili vnucovat svoje zvyky na pohany. O totéž se snažili vůči Ježíšovi, dokonce mu vytýkali, že porušuje *jejich* nařízení týkající se Šabatu tím, že nedodrží *jejich* předpisy pro obřadní mytí rukou. Ale byli i jiní, kteří používali „přesvědčivá slova lidské moudrosti“ (1. Kor. 2:4), „filozofii a prázdné svody, prosazující lidské tradice, podle živlů světa“ (Kol. 2:8). Pavel poté dává několik příkladů tohoto svádění, filozofování, tradic a základů ve verších 21-23. „Nedotýkej se, neochutnávej, nesáhní,“ „v ochotném uctívání,“ „tvrdé kázni těla,“ „neuspokojení těla.“

Toto velmi dobře popisuje askezi, která byla charakteristická pro gnosticismus, neboli učení, jež vyvyšovalo lidskou moudrost nad ze své podstaty zlé lidské tělo. Pavel se proti této marnivé filozofii stavěl, když ukazoval na Otce a Krista, „ve kterém jsou skryty všechny poklady moudrosti a poznání“ Koloským 2:3, ne mysl člověka, protože „my máme mysl Kristovu“ (1. Korintským 2:16). Ale copak tato předobrazy a stíny a obřady neskončily na kříži?

Tato lidská ustanovení se stala překážkou, aby lidé pochopili a prožívali pravé náboženství. A když Ježíš Kristus přišel, **nepoznali, že on je naplněním všech symbolů a předobrazů. Zavrhli skutečnost a drželi se dále svých předobrazů a symbolických obřadů**. Boží Syn přišel, oni se však dále dožadovali znamení. (*Christ Object Lessons* p. 34)

Pro Židy, kteří odmítali Božího Syna, byly předobrazy a obřady doopravdy neužitečnou tradicí. Ale pro ty, kdo uvěřili v Jeho jméno a spatřili v NĚM naplnění a podstatu všech těch předobrazů, to, co mívalo slávu, získává ještě větší slávu! Naplnění neznamená zrušení, ale *naplnění doplna* významem a hodnotou. To je důvod, proč Ježíš nepřišel zničit zákon, ale naplnit ho (Mat. 5:19), dát mu větší důležitost, zvelebit zákon a učinit významným (Izaj. 42:21).

Když se Kristus coby oběť bez hříchu sklonil a zemřel, a když neviditelnou rukou Všemohoucího byla vedví roztržena chrámová opona, otevřela se nová a živá cesta. Všichni nyní mohou přistupovat k Bohu skrze zásluhy Krista. Je to díky této roztrhnuté oponě, že se teď lidé mohou přiblížit k Bohu. Nejsou už závislí na kněžích nebo obřadním obětování.“ (Ms 148, 1897, pp. 7, 8 in 1MR 111.4)

Pozemské kněžství a obřadní obětování bylo završeno „uprostřed týdne“, kdy bylo ukončeno „obětování a oběti darů“ (Dan 9:27).

„Židé byli vždy pyšní na své bohoslužby, které ustanovil sám Bůh. Mnozí z těch, kteří se obrátili na víru v Krista, považovali za nepravděpodobné, že by Bůh, který kdysi jednoznačně vymezil řád židovské bohoslužby, mohl někdy připustit jakoukoli nepatrnou změnu. Trvali na tom, aby se židovské zákony a obřady staly součástí obřadů křesťanského náboženství. Dosud nepochopili, že **veškeré oběti smíření** poukazovaly na smrt Božího Syna, v němž se předobraz stal skutečností; proto již zvyky a obřady stanovené Mojžíšovým zákonem nebyly závazné.“ (*Acts of the Apostles*, 189.3)

Zvyky a obřady, které patřily do oblastí všech obětních darů, již nebyly závazné. Smrt Božího Syna ukončila systém obětí, ne však dílo Kristovo, spočívající ve vylití svého Ducha o Letnicích, v očišťování našich chrámů a přebývání v nás.

„**Ve skutečnosti tohle byl poslední Pesach, který se měl kdy slavit**; protože obraz naplnil předobraz, když byl Boží Beránek zabit za hříchy světa. Na kříži se potkal obraz s předobrazem a **systém předobrazů tam zanikl**. (*That I Might Know Him* p. 17.4)

Zabíjení pesachové oběti – beránka skončilo Kristovým ukřižováním. Je to **ve skutečnosti** poslední Pesach? Protože Beránek Boží se ještě objevuje před Otcovým trůnem „jako zabitá“ oběť ze Zj. 5:6, nikoli krev jehňat nebo koz, ale Jeho vlastní krev za nás. Systém předobrazů skončil. Nyní ten Pravý Beránek, který byl mrtvý, ale teď je živý navěky, ten je naše Pesachová oběť; slavme (dodržíme) tedy svátky s nekvašeným chlebem upřímnosti a pravdy (1. Korintským 5:7, 8).

„Pán při poslední Pesachové oslavě se Svými učedníky **ustanovil Večeři Páně namísto Hodu beránka**, coby památku na jeho smrt. **Už nebylo potřeba Pesachové oběti**, protože On, velký předobrazný Beránek byl připraven, aby byl obětován za hříchy celého světa.“ (*Youth's Instructor*, May 1, 1873 par. 12)

Namísto předobrazného pesachového beránka nyní měli Beránka naplnění. Přesto význam vysvobození z Egypta v době Pesachu žije dál v připomínce Kristovy smrti (ve stejné době) a našem vysvobození z hříchu skrze Jeho smrt na kříži coby Beránka Božího. Nadále žije i ve vzpomínce na Boží smlouvu s Abrahamem v Genesis 15.

Existuje zákon, který byl zrušen, který Kristus „odstranil, přibil jej na Svůj kříž.“ Pavel ho nazývá „zákonem přikázání obsažených v nařízeních.“ Tento **obřadní zákon**, který dal Bůh skrze Mojžíše, s jeho **obětmi a nařízeními**, měl být pro Hebrejce závazný, dokud se předobraz nesetká s naplněním v Kristově smrti jako Beránka Božího, který snímá hříchy světa. **Pak bylo veškeré obětování a služby zrušeny**. Pavel a další apoštolové dělali všechno proto, aby na to poukázali a rezolutně odolávali stoupencům judaismu, kteří prohlašovali, že by křesťané měli dodržovat **tento obřadní zákon**. (*Bible Echo*, April 16, 1894 par. 2)

Tento obřadní (ceremoniální) zákon se týkal obětních darů a nařízení (zákony) s nimi spojených. Není pochyb o tom, že oběti a obětiny (nařízení týkající se prolévání obětní krve) skončily a jsou zrušené.

14. Jsou svátky či slavnosti – stínem nebo předobrazem, zaniklým s příchodem obrazu?

Stín a tělo

Řešením textu listu Koloským 2:16 není snaha hájit množné číslo v interpretaci slova *sabbaton*, tak aby se Šabat – sedmý den týdne z Pavlova seznamu vyloučil. Tento problém je ve špatné domněnce o tělu Kristově. Nejenže překlad KJV přidává slovo „dny“, ale také slovo „je“. Místo „tělo je Kristovo“ se dnešní řečtina přiklání k jednoduchému a mnohem jasnějšímu spojení „tělo Kristovo.“

Koloským 2:16 se běžně čte jako „svátky, novoluní a soboty. To všechno je stín budoucích věcí, **ale** skutečnost je Kristus.“ Zdá se, že řecká spojka „de“ staví do protikladu stíny a podstatu. Na druhé straně, převážné použití řecké spojky „de“ je interpretováno jako „nadto“, což naznačuje rozšíření, zesílení, zvětšení.

Ať vás tedy nikdo nesoudí

(jak?)

pro pokrm a pro nápoj nebo kvůli svátku,

novoluní nebo sobotám:

(jakého typu?)

To všechno je stín budoucích věcí;

co víc, tělo Kristovo.

Pojďte prozkoumat tyto dvě na sobě závislé věty,

1. *Přísluvečná.* Jak by neměli být souzeni? V souvislosti se svátky, novoluními a „sobotami“, které všechny (kromě Dne smíření) byly známy jako dny „jezení a pití“. Tyto slavnosti měly být připomínkou událostí, které se udály v minulosti a byly typickými oslavami budoucích naplnění.
2. *Adjektivní-přívlastkové.* Jaké dny to byly? **Jsou** stínem budoucích věcí. Spíše než by měl zaniknout jejich význam, tyto dny jsou stále náznakem toho, co má přijít, což dokazuje, že stín není v rozporu s realitou.

Když uctíváme od Šabatu sedmého dne, až po onen Poslední Velký den, tohle světu ukazuje, komu sloužíme. Každý moment, co se zaměříme na Krista, onu pevnou Skálu a Jeho pohyb ve Svatyni svatých, to je chvíle, kdy nás brány pekla nedokážou přemoci.

„Vírou slavil (Mojžíš) Pesach a pokropení krví“ Židům 11:28. On i všechny děti Izraele tamtu noc konali s vírou. Nepokropili veřejně domu krví, protože by byli „pod zákonem“, ale protože měli víru v Boha Izraele, který je zázračně ukryl před egyptskými ranami. Byli to Egypťané, kteří nevěřili Jehovovým instrukcím, jež spadaly pod Jeho zákon, a zakusili tak jeho trest.

Asketičtí gnostikové - protože sami věřili v izolaci, samotu a strádání - odsuzovali křesťany za to, že mají společenství pokrmů, lámání chleba, společného jezení a pití; a že každý týden, měsíc a rok mají shromáždění.

Pavel řekl,

Ať vás nikdo nesoudí pro pokrm nebo nápoj, kvůli svátkům nebo sobotám (Šabatům), ke kterým se shromažďujete. Tyto věci *jsou* jakýmsi stínem, jenž nás připojuje ke Kristovu tělu v tomto čase a v budoucí realitě tehdy, až se svatí budou každý měsíc setkávat u stromu života a jíst ovoce, chválit Boha a Beránka (Zj. 22:2).

Pavel neřekl, téměř 30 let po kříži, že ty věci *byly* nějakým stínem, ale že *doposud jsou* stínem věcí, které mají přijít. Stín nestojí proti realitě, ale je závislý na zdroji. Ony mluví o Něm, který je plností všech věcí. Každý předmět ve svatostánku je symbolem Božího Syna. Každý svátek je připomínkou toho, co On udělal, dělá a brzy dosáhne!

Starý a Nový zákon

Jeden ze základních problémů, který se týká pochopení zákona, se týká problematiky vycházející z porozumění vztahu mezi Starým a Novým zákonem. Mnozí křesťané rozdělují Starý a Nový zákon jako zákon versus milost nebo dokonce skutky versus víra. V tomto rámci je Kristus umístěn do opozice vůči Mojžíšovi, jakoby se předpokládalo, že Kristus nahrazuje Mojžíše. Nicméně Bible jasně říká, že Kristus přišel, ale zákon naplnil a zvelebil (Mat. 5:18; Izaj. 42:21).

Jan 5:46, 47 „Kdybyste totiž věřili Mojžíšovi, věřili byste mně, protože on psal o mně. Nevěříte-li jeho zápisům, jak uvěříte mým výrokům?“

Ježíš říká, že On vyjádřením toho, co napsal Mojžíš. Neboli Mojžíšovi byl dán kořen, do kterého přišel Kristus, zvelebil ho a přinesl ovoce v jeho plnosti. Takže Kristus nestojí v protikladu k Mojžíšovi, je spíše úplným ztělesněním všeho, co se píše v zákoně a v prorocích.

“ Zákony je ztělesněné evangelium a evangelium je vysvětlený zákon. Zákony je kořenem, evangelium vonným květem a plodem, které zákon přináší.” (*Christ Object Lessons* p. 128)

Tato změna v chápání se odráží v Ježíšových slovech:

Jan 1:17 “Zákony byl vydán skrze Mojžíše, milost a pravda však přišla skrze Ježíše Krista.”

Vztah mezi Mojžíšem a Kristem je vyjádřen přidaným slůvkem *však*. Nabízí se zde protiklad v opozici. Nicméně ten protiklad je spíše v rozšíření toho, co Mojžíš napsal. Stejně jednoduše můžeme použít spojku *a* k znásobení myšlenky:

John 1:17 “Zákony byl vydán skrze Mojžíše, *a* milost a pravda přišla skrze Ježíše Krista.”

Se správným pochopením toho, jaký vztah má zákon k evangeliu, se mnoho zdánlivých problémů odstraní.

Tvá Cesta je ve svatyni

Jedním, z jednoduchých způsobů, jak poznat, co bylo ponecháno a co ustalo na kříži, je podívat se do svatyně

Zjevení 11:1, 2: „Vtom mi byla dána třtina podobná měřicí holi a postavil se tu anděl se slovy: "Vstaň a změř Boží chrám i oltář i ty, kteří se v něm klanějí. **Nádvoří, které je venku před chrámem, však vynech a neměř ho**, neboť bylo dáno pohanům a ti budou šlapat po svatém městě čtyřicet dva měsíce.“

Boží lid má měřit chrám, oltář, i ty, kteří se v něm klanějí. Nádvoří však mělo být vynecháno. To znamená, že oběti, dary a omývání na nádvoří se má vynechat, ale to, co je v chrámu ve svatyni a svatyni svatých, se mělo ponechat. Kde byl ponechán Mojžíšův zákon? Nebylo to na nádvoří, ale ve svatyni svatých. Pokud víme, že služba ve svatyni svatých má svoji aplikaci obzvláště od roku 1844 a dále, a že Mojžíšův zákon byl umístěn ve svatyni svatých, neznamená to snad, že ustanovení a nařízení budou rovněž vepsána do lidských srdcí po dobu služby ve Svatyni svatých?

15. Měli by i dnes křesťané dodržovat svátky?

Mnozí křesťané je již dodržují. Slaví Vánoce, Velikonoce, svatého Valentýna, svátek Všech svatých, Dušičky. Někteří uznávají i 40denní postní dobu, Nanebevstoupení, Nanebevzetí a Advent. Dalšími slavnostními dny je Den sv. Patrika, 12 vánočních dnů, Tři králové, Den Marie, matky Boží, Nový Rok, Den Neposkvrněného početí, Popeleční středa, Palmová neděle, Velký pátek, Velikonoční neděle, Neděle sv. Trojice, Slavnost Těla a Krve Páně. Ani o jednom z nich není ale žádná zmínka v Bibli. Jsou ty svátky, o kterých *se píše* v Bibli, součástí ustanovení, pravidel a požadavků nebo jsou spíše zahrnuty do oblasti stínů a předobrazů? Zdá se, že se jednalo o nařízení, jež byla součástí ustanovení.

„Budete zachovávat **svátek nekvašených chlebů**, neboť právě toho dne jsem vyvedl vaše zástupy z egyptské země. Tento den budete zachovávat ve všech svých pokoleních - to je věčné **ustanovení**“ Exodus 12:17.

Trvalý charakter dodržování tohoto věčného ustanovení „ve všech svých pokoleních“ je platný jak pro sedmý den - Šabat, tak i každoroční slavnosti Hospodinovy. Obojí má pověření skrze jazyk „po všechny vaše pokolení“.

Šabaty - Soboty Hospodinovy

„Budete ovšem zachovávat mé soboty, neboť to *je* znamení mezi mnou a vámi **po všechna vaše pokolení**“

„Šest dní se bude pracovat, ale sedmého dne *je* sobota, Hospodinův svatý den odpočinku.“

„budou zachovávat sobotu, **ve všech svých pokoleních** budou sobotu dodržovat **jako věčnou smlouvu**.“ Ex 31:13, 15, 16.

Hospodinův Šabat má být znamením na ruce a čele.

„A budeš to mít jako **znamení na své ruce** a jako připomínku **mezi svýma očima**, aby Hospodinův zákon zůstal ve tvých ústech, neboť Hospodin tě vyvedl z Egypta mocnou rukou. Proto zachovávej toto **ustanovení v patřičný čas rok co rok**.“ Exodus 13:9,10.

Toto ustanovení je Svátek nekvašených chlebů. Dokazují to tři předešlé verše:

„Po sedm dní budeš jíst nekvašené chleby a sedmého dne *bude Hospodinova slavnost*. Po sedm dní se budou jíst nekvašené chleby. Nevyskytne se u tebe nic kvašeného, na celém tvém území se nevyskytne kvas. V ten den svému synu řekneš: `To pro to, co pro mě Hospodin *udělal*, když jsem vycházel z Egypta.“ Exodus 13:6-8.

Ti, kdo se klaní šelmě a jejímu obrazu, přijmou znamení na čelo nebo na ruku (Zjevení 14:9); ti, kdo uctívají Otce a Jeho obraz, budou zapečetěni znaméním na čelech – budou mít na čelech jméno Otce (Zjevení 14:1); i Ježíšovo jméno, Jeho „nové jméno“ bude na nich napsáno (Zjevení 3:12); možná na jejich ruce, do té své ruky si On vryl nás (Iz 49:16).

Slavnosti Hospodinovy

Tak jako týdenní Šabat, tak i výroční Šabat měl být dodržován „po celé pokolení“; jednalo se o nařízení a ustanovení.

Ex 12:14 Hod beránka: “Hospodinovu slavnost, ...ve všech svých pokoleních ...věčné **ustanovení**.”

Ex 12:17 Svátek nekvašených chlebů: “ve všech svých pokoleních – to je věčné **ustanovení**.”

Lev 23:14 Prvotiny: “věčné **ustanovení** pro všechna vaše pokolení, ve všech vašich příbytcích.”

Lev 23:21 Letnice: “věčné **ustanovení** pro všechna vaše pokolení ve všech vašich příbytcích”

Lev 23:31 Den smíření: “věčné **ustanovení** pro všechna vaše pokolení ve všech vašich příbytcích.”

Ačkoliv rozumíme tomu, že „věčné“ může znamenat „tak dlouho, dokud něco trvá“, a přesně tak se překládá v případě „dým jejich muk vystupuje na věky věků“, musíme být opatrní v případech, kde se jedná o to, jak selektivně budeme aplikovat to, co patří Bohu. Slavnosti Hospodinovy, Hospodinovy Šabaty, Hospodinův Pesach, to všechno je popisováno stejným jazykem jako Jeho soboty, Jeho ustanovení a Jeho nařízení (Lev 23:2-5 37,38; Ezechiel 20:11-13, 18-20).

Jisté je, že nekvašené chleby se zachovávají v rámci Večeře Páně i dnes. Přinejmenším jsme tento symbol udrželi tak, jak nám to Kristus nařídil.

Ježíš je zachovával

“Potom byl židovský svátek a Ježíš vystoupil do Jeruzaléma.” Jan 5:1.

“Když jeho bratři vystoupili na svátek do Jeruzaléma, tehdy i on tam vystoupil, ne veřejně, ale jakoby tajně.” Jan 7:10.

„Pro Židy byl dvanáctý rok života hranicí mezi dětstvím a mládím. Když židovský chlapec dovršil tohoto věku, byl nazván synem zákona a synem Božím. Mohl se vzdělávat ve svém náboženství a očekávalo se od něho, že se bude účastnit náboženských slavností a obřadů. Když Ježíš dosáhl dvanácti let, vzali jej rodiče o Pesachu s sebou do Jeruzaléma, jak to vyžadovala tradice. Josef s Marií, stejně jako ostatní zbožní Izraelci, tam putovali na slavnost každý rok.” (*Touha věků*, 7:75)

Pavel je zachovával

„Slavme tedy svátek ne se starým kvasem, ani s kvasem špatnosti a zloby, ale s nekvašenými chleby upřímnosti a pravdy.“

1. Kor. 5:8.

Ve Skutcích 18 se dočteme, že Pavel zůstal v Korintu rok a půl a „každou sobotu rozmlouval v synagoze“ a přesvědčoval Židy a Řeky, že Ježíš je Mesiáš. Vyznavači dodržování soboty touto pasáží dokazují důležitost toho, že Pavel pokračoval v uctívání sedmého dne i roky po Kristově smrti na kříži, a tím poukazují na věčnou platnost Desatera a to, že učedníci dodržovali Šabat v Novém zákoně.

Stejná kapitola je citována coby důkaz o tom, že Pavel občas nedodržel každoroční svátky, protože zůstal v Korintu víc než rok, a nikde není zmínka o tom, že by dodržoval jakékoliv ustanovené slavnosti, a hovoří pro to i fakt, že v době všech svátků, slavených Židy, nebyl v Jeruzalémě.

Pavel ale všechny svátky neslavil v Jeruzalémě. Při odchodu z Korintu zmínil, že spěchá, „aby se dostal na den Letnic do Jeruzaléma.“ Dozvěděl se, že Židé proti němu nastrojili léčku a chtěli ho zabít (Skutky 20:3, 16), a tak změnil směr a vrátil se přes Makedonii a tudíž Pesach a „Dny nekvašených chlebů“ slavil ve Filipech, kde pobýval s obrácenými z řad pohanů. Odtud „spěchal, aby se dostal na den Letnic do Jeruzaléma.“ Pavel nejenže *chtěl* být v Jeruzalémě na den Pesachu, aby se mohl setkat se svými židovskými krajany, ale i jeho nepřátelé *chtěli*, aby tam přišel, protože ho chtěli připravit o život. Proto nabral jiný směr a plánoval, že se v Jeruzalémě zúčastní až Letnic. Dodržoval však Pesach i když nebyl v Jeruzalémě. Ellen Whiteová ve svých *Skutcích apoštolů* přidala svůj komentář:

„Ve Filipech se Pavel zdržel, aby oslavil Pesach (a Svátek nekvašených chlebů). Zůstal tu s ním pouze Lukáš; ostatní členové jeho doprovodu pokračovali dál až do Troady, kde na něj měli počkat. Ze všech křesťanů, kteří se **obrátili** díky apoštolově úsilí, byli **Filipští** nejľaskavější a nejupřímnější, a tak se Pavel těšil ze **společenství s nimi** a strávil zde **osm klidných a šťastných svátečních dní.**“ {AA 390.4}

Pavel se ze své trasy odklonil a přes Makedonii šel do Filip, kde pobyl v době Pesachu a Svátku nekvašených chlebů. Filipští byli Pavlovi spolubratři, **obrácení** z pohanů. Nebyl důvod, aby Pesach slavil s obrácenými z pohanů; nebyli to jeho židovští krajané, stali se křesťany. Proč by slavil Pesach, kdyby tento svátek patřil mezi ty, o nichž by Židům říkal, že je slavit nemusí? Celých osm dnů slavnosti strávil s nimi. Proč ne jen několik dnů, a pak by pokračoval? Zdá se, že přistupoval k onomu svátku v celé své šíři včetně Šabaty osmého dne.

Křesťané rané církve je zachovávali

„A tak Jan, podle zvyklostí Zákona, začal slavit velikonoční svátky (Pesach) večer čtrnáctého dne prvního měsíce, bez ohledu na to, jestli ten den připadl na Šabat nebo jiný den.“

(Bede's The Ecclesiastical History of the English People for The Great Histories Series by Washington Square Press, N. Y., 1968)

Polykratés: Proto zachováváme tento den beze změny, nic nepřidáváme ani nic neubíráme, protože v [Malé] Asii velká světla spí a ta povstanou v den příchodu Pána, když přijde se slávou z nebe a vyhledá všechny svaté. Takový byl [apoštol] Filip...a jeho dvě dcery...(str. 507). Je zde i Jan, který odpočívá na Pánově hrudi... A je zde taky Polycarp ve Smyrně, biskup i mučedník, a Thraseas, biskup i mučedník, z Eumanaea ... (Také) Sagaris, ... Papirius, ... a Melito... všichni z nich zachovávali čtrnáctý den Pesach **podle evangelia**, nikdy nevybočili, ale následovali **podle pravidla víry**. I já, Polykratés, nejmenší z vás všem, žiji podle tradice mých příbuzných, některé z nich jsem následoval. Sedm členů mé rodiny byli biskupové a já jsem osmý a moji příbuzní vždy zachovávali den, kdy lidé odkládají kvas. Proto, bratři, já, který žiji šedesát pět let v Pánu a mluvil jsem s bratřími z každé země, a prostudoval jsem celé svaté Písmo, nebojím se hrozeb - i když říkali - že jsou větší než já, „Lépe jest poslouchati Boha, nežli člověka.“

(SDA Bible Commentary, Vol. 9, str. 362)

Všimněte si, že neřekl: „dodržovali Pesach podle tradice“, ale „dodržovali čtrnáctý den Pesachu podle evangelia“.

Valdenští je zachovávali

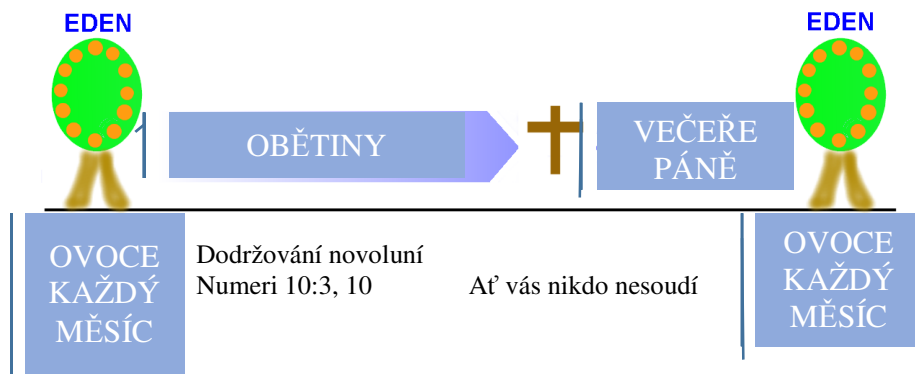
„Také katolíci strávili spoustu času snahou předstírat, že tito lidé neměli žádnou kontinuální historii a že byli pouhou místní úchylkou v čase a prostoru podivné a bludařské snahy ohýbání mysli judaizací... Židé a katolíci, ortodoxní a protestanté, všichni se snažili předstírat, že neexistovala kontinuita nebo se dokonce dlouhodobě nezachovala církev zachovávající Šabat (sobotu). Církev, jež neuznává učení o trojici, dodržuje Šabat, dodržuje **svátky** i zákony o čistém a nečistém a další starozákonní **zákony bez zvířecích obětí** a dodržuje Kristovo učení a Nový zákon od doby učeníků a novozákonní církve, způsobuje rozpaky.“

(Editor's Forward, *The Sabbatarians in Transylvania*, by Samuel Kohn, 1998 p. 3)

„Za mohutnými horskými valy — útočištěm pronásledovaných a utlačovaných ve všech dobách — našli valdenští úkryt. Právě zde udržovali světlo pravdy osvěčující temnotu středověku. Zde svědkové pravdy uchovali po tisíc let starou víru.“ (*Great Controversy* pp. 65-66)

16. Budeme i my v nebi nebo na nové zemi dodržovat svátky?

Každý měsíc budeme jíst ze stromu života, když od novoluní do novoluní budeme přicházet uctívat našeho Stvořitele (Izaj. 66:23).

Strom života na nové zemi bude nést „ovoce každý měsíc“ a přinášel ovoce i v Edenu před pádem. Novoluní, stejně jako týdenní Šabat, byla zachováány vždycky a i nadále budou.

„I ukázal mi řeku vody života, čirou jako křišťál, která vycházela z **trůnu Božího a Beránkova**. Uprostřed náměstí toho města, z obou stran řeky je **strom života**, nesoucí *dvanáctero* ovoce; **každý měsíc** vydává své ovoce a listí toho stromu slouží k léčení národů.“ Zjevení 22:1, 2

“To bude vhodné pro obyvatele země, neboť domy, které Kristus odešel připravit pro ty, kdo Ho milují. Pak se budou ve svatyni shromažďovat od Šabatu do Šabatu, **od jednoho novoluní k dalšímu**, aby se sjednotili ve vznešenějším zvuku písně, v díkůvzdání a chvále Toho, kterýž sedí na trůnu, a k chvále Beránka na věky věků.” (Manuscript 24, 1898)

Poté co popíše zničení bezbožných, těch, kteří „vytáhli proti Jeruzalému“, což odpovídá shromáždění Goga a Magoga, aby obklíčili svaté město ve Zjevení 20, říká Zachariáš 14:16 toto,

„I stane se, že všichni zbývající ze všech národů, jež vytáhly proti Jeruzalému, budou rok co rok přicházet, aby se klaněli králi, Hospodinu zástupů, a slavili svátek stánků.“

Nakonec, zaslíbení, které sám Ježíš dal svým učedníkům, „Toužebně jsem si přál jíst s vámi tohoto pesachového beránka, dříve než budu trpět. Neboť vám pravím, že ho již nebudu jíst, dokud nedojde naplnění v Božím království...Neboť vám pravím, že od této chvíle již nebudu pít z plodu vinné révy, dokud nepřijde Boží království“ Lukáš 22:15, 16, 18.

Ježíš řekl, že Pesach bude naplněn v království Božím, a když to nastane, bude opět „jíst z něho“ a „pít z plodů vinné révy.“ Takže v kontextu nové země najdeme popis nejméně dvou slavností, první a poslední ze sedmi ročních svatých shromáždění.

Appendix A

Ellen Whiteová, *Review & Herald*, 6. května, 1875

Bůh dal Izraeli zcela jasnou a přesnou znalost Jeho vůle skrze **zvláštní předpisy**, které ukazovaly, jaké **povinnosti má člověk vůči Bohu a ostatním lidem**. Uctívání Boha bylo jasně definováno. Byl stanoven zvláštní systém rituálů a obřadů, který měl **zabezpečit připomínku na Boha** mezi jeho lidmi, a tak sloužit jako bariéra k ochraně a střežení Desatera před jeho porušením. {RH, May 6, 1875 par. 3}

Boží lid, který Bůh nazývá svým zvláštním vlastnictvím, měl výsadu **dvojitýho systému zákonů; morálního a obřadního**. Ten **jeden ukazuje zpátky ke stvoření**, aby připomínal živého Boha, který stvořil svět, jehož tvrzení budou zavazující pro všechny lid v každé dispensaci, a který bude existovat po všechny časy, až na věčnost. Ten **druhý, který byl dán kvůli lidským přestoupením** morálního zákona, ku poslušnosti, kteráž zahrnovala obětování a dary, poukazující na budoucí vykoupení. **Každý z nich je jasný a od toho druhého se liší**. Od stvoření byl morální zákon zásadní součástí Božího plánu a byl stejně neměnný jako sám Bůh. Obřadní zákon měl reagovat na určitý cíl Kristova plánu spasení lidstva. **Systém předobrazů obětí a darů** byl stanoven, aby skrze tyto služby mohl hříšník **rozpoznat velkou oběť, Krista**. Ale Židé byli natolik zaslepení pýchou a hříchem, že až na několik z nich, nedokázali vidět dál, než k smrti zvířete coby oběti smíření za hřích; a jakmile přišel Kristus, jehož oběti předznamenávaly, nepoznali ho. **Obřadní zákon byl slavný**; bylo to **opatření učiněné Ježíšem Kristem při poradě s jeho Otcem**, ku pomoci spasení lidstva. Celkové uspořádání **systému předobrazů bylo založeno na Kristu**. Adam viděl Krista v předobrazu coby nevinné zvíře snášející odplatu za Adamovo přestoupení Jehovova zákona.

Zákon předobrazů poukazoval na Krista. Veškerá naděje a víra se soustředila na Krista, **dokud se předobraz nesetkal s obrazem v jeho smrti**. **Ustanovení a nařízení**, jež upřesňovala povinnosti člověka vůči ostatním lidem, byla **plná důležitých návodů, definovala a zjednodušovala principy morálního zákona**, aby stoupala náboženská znalost a aby **Bůh ochránil svůj vyvolený národ jako odlišný a oddělený** od modlářských národů.

Ustanovení zabývající se manželstvím, dědictvím a důsledností soudnictví ve vzájemném jednání jednoho vůči druhému, byla neobvyklá a fungovala opačně oproti zvykům a způsobům okolních národů, ona vznikla, protože je Bůh chtěl **oddělit od jiných národů**. **Nezbytnost ochránit Boží lid od toho, aby byli jako jiné národy**, které nemilovaly, ani se nebály Boha, **je stejná v tomto zkorumpovaném věku**, kdy převažuje přestupování Božího zákona a modlářství se rozmohlo do strašlivých rozměrů. **Jestliže starověký Izrael potřeboval takovou ochranu, my ji potřebujeme víc**, abychom nebyli naprosto ztraceni kvůli přestupování Božího zákona. Srdece lidí jsou tak náchylná k tomu, aby se vzdálila od Boha, proto **potřebujeme sebekázeň a disciplínu**.

Láska, kterou Bůh vštípil člověku - jehož stvořil podle svého obrazu - ho vedla k tomu, aby vydal svého Syna zemřít za lidské hříchy, aby nárůst hříchu nevedl k zapomenutí na Boha a slíbené vykoupení; **systém obětních darů** vznikl, aby byl **předobrazem dokonalé oběti Syna Božího**.

Kristus byl Bohem určený anděl, jenž šel na poušti před Mojžíšem a vedl Izrael v jejich putování do země Kanaán. Kristus dal Mojžíšovi speciální směrnicе, aby je předal Izraeli. „Nechci, bratři, abyste nevěděli, že naši otcové byli všichni pod oním oblakem a všichni prošli mořem, všichni byli pokřtěni v Mojžíše v oblaku a v moři, všichni jedli týž duchovní pokrm a všichni pili týž duchovní nápoj; pili totiž z duchovní skály, která je doprovázela, a tou skálou byl Kristus.“

„**V poslední, velký den svátku** Ježíš vstal a zvolal, „**Žízní-li kdo, ať přijde ke mně a pije.**“ Tato slova byla zvolána před židovskými zástupy svědků o vodě tekoucí z velmi tvrdé skály. Toto **připomenutí vyvedení vody ze skály** v poušti pohnulo srdce Božího Syna k nejjemnějšímu soucitu a lítosti nad jejich zatemnělou myslí; protože neuvídí světlo, které jim přinesl. **Kristus jim sděluje, že on je ta skála. Já jsem ta živá voda.** Vaši otcové pili z té duchovní skály, která je následovala. Já jsem ta skála. Pouze skrze Krista byli Židé obdarováni tímto zvláštním požehnáním, které neustále dostávali, navzdory jejich hříšnému reptání a rebelii.

Kvůli neustálým prohřeškům jim byl **morální zákon připomenut** v hrozivé majestátnosti z hory Sinaj. **Kristus dal Mojžíšovi náboženské předpisy, které měly řídit každodenní život. Tato ustanovení** byla dána výslovně k ochraně Desatera přikázání. **Nebyly to stínové předobrazy, které by s Kristovou smrtí pominuly. Měly být závazné pro každého člověka v každém věku, dokud nepomine tento věk.** Tyto příkazy byly **prosazené mocí morálního zákona a ony ten zákon s jasností a určitostí vysvětlovaly.**

Kristus se stal hříchem kvůli padlé lidské rase, vzal na sebe odsouzení, které spočívalo na hříšníkovi pro jeho přestoupení Božího zákona. Kristus stál jako hlava lidské rodiny coby jejich představitel. Vzal na sebe hříchy celého světa. V podobě lidského těla odsoudil hřích v těle. **Uznával nároky židovského zákona až do své smrti, kdy se předobraz setkal s obrazem.** Když pro malomocného udělal zázrak, vyzval ho, aby šel ke kněžím a obětoval podle Mojžíšova zákona. Tímto **schválil zákon vyžadující oběti.**

Křesťané, kteří vyznávají, že jsou studenty Bible, **mohou mnohem více**, než starobylý Izrael, **docenit plný význam obřadních nařízení**, které Izraelci museli dodržovat. Pokud jsou opravdovými křesťany, jsou připraveni **uznat posvátnost a důležitost stínových předobrazů**, stejně tak jako vidí dosažení událostí, jež předobrazy reprezentují. Kristova smrt křesťanům dává odpovídající znalost systému obřadů a objasňuje proroctví, která jsou pro Židy stále obskurní (málo srozumitelné). Mojžíš sám od sebe žádný zákon neformuloval. **Kristus, onen anděl**, kterého Bůh pověřil, aby šel před svým vyvoleným lidem, **dal Mojžíšovi ustanovení a požadavky** nutné k **vedení Božího lidu** a k tomu, aby náboženství přežilo. **Křesťané dělají obrovskou chybu v tom, že tento zákon pokládají za přísný a doplňkový, a pak ho srovnávají s evangeliem** a posláním Krista v jeho pozemské službě, **jakoby On, Kristus byl v opozici vůči těmto spravedlivým pravidlům**, kterým říkají **Mojžíšův zákon.**

Jehovův zákon, který se datuje od stvoření, obsahoval **dva velké principy**, „Budeš milovat Pána, svého Boha, z celého svého srdce, z celé své duše, z celé své mysli a z celé své síly“. Druhé je toto: „Budeš milovat svého bližního jako sebe samého.“ Není jiné přikázání větší než tato.“ Tyto dva principy zahrnují první čtyři přikázání, v nichž se ukazuje, jaké povinnosti má člověk vůči Bohu, a posledních šest ukazuje na povinnosti, které má člověk vůči svému bližnímu. Po pádu byly tyto

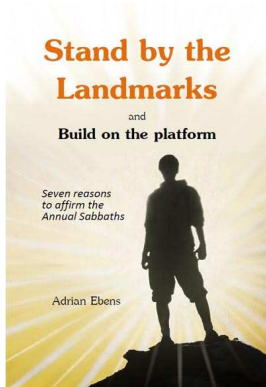
principy sděleny jednoznačněji, byly formulovány tak, aby se vypořádaly s případem degradované inteligence. Bylo to nutné, protože důsledkem pádu nastala zaslepenost lidské mysli kvůli přestoupení.

Bůh ve svém milosrdenství svůj zákon nejen vyslovil, ale také napsal svým prstem do kamene, čímž se svým lidem formálně uzavřel slavnostní smlouvu na Sinaji. Bůh je přijal za své zvláštní vlastnictví nad všechen lid země. Kristus, který šel v poušti před Mojžíšem, **tyto morální a náboženské principy blíže specifikoval podrobnými předpisy**, které upřesňovaly povinnosti člověka vůči Bohu a svým bližním, aby **chránil život a střežil svatý zákon Boží**, aby nebyl nadobro zapomenut uprostřed tohoto odpadlého světa.

Vyznávající křesťané teď volají: Kristus! Kristus je naše spravedlnost, ale pryč se zákonem. Mluví a jednají, jakoby Kristovým posláním pro tento padlý svět bylo výslovně dosáhnout zrušení Otcova zákona. Nemůže být toto dílo stejně tak vykonáno bez toho Bohem jediného milovaného, který přišel na svět a vydržel žal, nouzi a ostudnou smrt na kříži? Služebníci kážou, že smíření (vykoupení) dalo lidem svobodu porušovat Boží zákon a hřešit, a poté mohou **oslavovat lacinou milost a milosrdenství zjevené skrze Krista v evangeliu, zatímco pohrdají zákonem Božím.**

Zavrhují omezení zákona, zatímco povolují uzdu zkaženým vášním a ponoukání vlastního srdce, a pak se radují v milosti a milosrdenství evangelia. Kristus takovým lidem říká: „Ne každý, kdo mi říká: ‚Pane, Pane‘, vejde do království Nebes, ale ten, **kdo činí vůli mého Otce, který je v nebesích.**“ Jaká je Otcova vůle? Chce, abychom zachovávali jeho přikázání. **Kristus, aby prosadil vůli svého Otce, se stal autorem ustanovení a předpisů**, které byly skrze Mojžíše dány Božímu lidu. **Křesťané, kteří velebí Krista, ale stojí proti zákonu, na němž stojí židovská církev, staví Krista proti Kristu.**

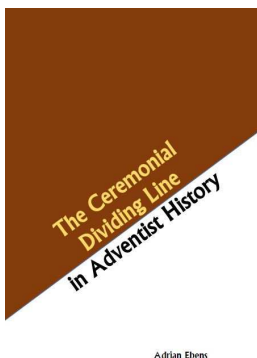
Smrt Ježíše Krista kvůli vykoupení člověka zvedá závoj a odráží příliv světla stovky let dozadu, do **všech ustanovení židovského náboženského systému. Bez Kristovy smrti by celý tento systém neměl smysl.** Židé odmítají Krista, a tak celý jejich náboženský systém je pro ně **neurčitý, nevysvětlitelný a nejistý.** Přikládají **stejnou důležitost stínovým obřadům předobrazů, které už se setkaly se svými obrazy**, stejně tak jako zákonu Desatera, jenž nebyl stínem, ale skutečností trvajícím stejně tak dlouho jako Jehovův trůn. **Kristova smrt povyšuje židovský systém předobrazů a nařízení**, ukazuje na to, že se jednalo o **božské nařízení, které mělo udržovat živou víru** v srdcích jeho lidu.

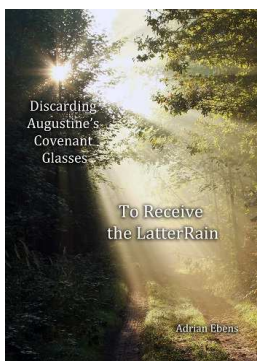
Stůj při meznících

Adventistické hnutí bylo vybudováno na základech Zjevení 14:12 jako společenství, které zachovává Boží přikázání a má víru Kristovu. Na tomto základě tato příručka odhaluje souvislost s porozuměním Kristovy spravedlnosti, která se projevuje v poslušnosti všem Božím přikázáním.

Ceremoniální dělicí čára v historii CASD

Adventistické dějiny jsou plné zápasů a rozhovorů nad tím, kdy a kde Stará smlouva s jejími rituály a obřady začíná a končí. Stejně jako všechny ostatní protestantské církve, ze kterých vychází, i Adventisté dlouho uznávali převládající názor, že všechny staré a židovské záležitosti došly konce s Ježíšovou smrtí. Pro všechny ostatní protestantské církve to znamenalo, že i sedmý den, Šabat. Adventisté se s tím neztotožnili, nově přesvědčeni čtvrtým přikázáním. Morální zákon je trvalý; Mojžíšův zákon byl přibit na kříž. Ale co desátky, opojné nápoje, a nečisté maso? Brzy byl rostoucí seznam Mojžíšových ustanovení přesunut do Obřadního rozdělení. A pak přišel rok 1888. Důsledky byly nepopíratelné. Něco bylo potřeba obětovat. Bojové linie byly nakreslené, a to ostatní – inu, to ostatní je Historie.

Odložení Augustinových brýlí smluv

Zjistěte, jak systémy smlouvy, které vyvinul Augustin, pomohly zvrátit přijetí pozdního deště skrze to nejcennější poselství hláсанé v roce 1888.

A co svátky?

Dobrá otázka.

Tato příručka odpovídá na následující otázky:

Měli bychom i dnes dodržovat ustanovení?

Co je součástí ustanovení?

Obsahují svátky i morální principy?

Musíme dodržovat ustanovení, abychom byli spaseni?

Proč dodržujeme jen některá z ustanovení?

Jsou svátky součástí systému obětí?

Je Šabat sedmého dne ustanovením nebo slavností Hospodina?

Kolik existuje Šabatů?

Co je požehnání Šabatu?

Proč dodržujeme jeden druh Šabatu, a ne všechny?

Způsobil Bůh zánik svátků?

Kolik existuje zákonů?

Byly některé zákony zrušeny na kříži?

Co bylo přibito ke kříži?

Slavnosti – jsou stínem nebo předobrazem, zaniklým s příchodem obrazu?

Měli by křesťané dodržovat svátky?

Budeme dodržovat svátky v nebi a na nové zemi?

Vytištěno v Austrálii

Maranatha Media

Maranathamedia.com

Vytištěno v USA

Talking Rock Sabbath Chapel

1250 W. Price Creek Rd. Talking Rock, GA 30175

www.TalkingRockSabbathChapel.com

info@TalkingRockSabbathChapel.com

706-692-8954